89-378

Akbaba

Babar havası!

— Fazla açılıp saçılma, bu havaya güven olmaz!

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ / **2** MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 378 C. : 15 11 HAZİRAN 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Yapmak... Yapmamak!..

1946 da Ordu mebusu olunca, ilk işim, ancak haritada tanıdığım bu Karadeniz toprağını dolaşmak, beni seçenleri tanımak, onlara yaklaşmak, ana isteklerini öğrenmek oldu.

Bir yeşil cennetti Ordu: Yangından sonra, uyanık bir Belediye Başkanının açtırdığı biribirine muvazi yollar, sizi mutlaka denizle çerçevelenmiş bir yeşil yamaca götürür... Bir gece, mehtabı sonsuz bir mavilikte seyredererek Keçi köyünde, çardak altında dinlediğim saz hâlâ gönlümdedir.

Ordu'nun derdi bir değildi: Hastahane istiyordu, dispanser istiyordu, sanatoryum istiyordu, elektrik santralının yenilenmesini istiyordu, yüklemeyi, boşaltmayı kolaylaştıracak iskele, dalgakıran istiyordu, kıtlık yıllarında mısır istiyordu, kredi istiyordu... Hele ilçeler, sudan ışığa, yoldan ebeye kadar istiyor, istiyor, istiyordu...

Ama hepsini unutturan, hepsini aşan başka bir istek vardı asıl: Lise!

Lise, genç, ihtiyar, yoksul, varlıklı, her Ordulunun baş dileği, baş isteğiydi: «Çocuklarımız, oluş yaşında gözlerimizin önünde bulunsun» diyordular. «Çocuklarımız, okuduktan sonra Ordu'da kalsın, Ordu'da iş tutsun, Ordu'da yuva kursun, kendi ana toprağını şenlendirsin» diyordular.

Bu, onların dünkü, bugünkü değil, tam on yedi yıllık isteği imiş!

Ben, iktidarın mebusu idim. Karşımda, eski bir arkadaş Millî Eğitim Bakanı idi. Kolaydı bu iş elbet...

Kolay mı?... Aylarca, Bakanlığın ahşap kapıları kale kapısı oldu karşımda: Açabilirsen aç, geçebilirsen geç!...

Bir gün, Meclis koridorunda yolunu kestiğim Vekil, öfkeli bir yüzle sordu:

— Yine mi lise beyefendi?..

— Evet, yine lise beyefendi...

Durdu ve büyük bir felâket haberi veriyormuş gibi tehdit ile homurdandı:

— Ben, bu Bakanlık koltuğuna bir tekme atıp kurtulacağım...

Güldüm:

— Aman çabuk atınız tekmeyi... Yoksa, koltuk size atacak!

On yedi yıldır çocukları için mektep isteyen bir vilâyet halkının, yerden göğe kadar haklı dileğini, bütün bir seçim devresi, boğuşa boğuşa yerine getirebildimdi...

Ünye'nin suyu için, o günlerin İçişleri Bakanı ile biribirinin dilinden anlamıyan iki yabancı gibi nasıl saatlerce, günlerce, haftalarca konuştuğumuzu hâlâ unutmadım...

C.H.P. iktidarının âdeta Bakanlıklar arası gizli bir programı vardı: Yapmamak!

Ordu halkı lise mi istiyor?.. Yapmıyacak!... Mesudiye halkı elektrik mi istiyor?... Yapmıyacak!... Karakuş halkı yol mu istiyor?... Yapmıyacak!...

Canım, uzağa gitmeğe ne hacet, etrafımıza bakalım: Konstantıniyye'yi İstanbul yapan şu kubbeler, şu minareler, şu çeşmeler, eğer iki, üç yıl daha el uzatılmasa idi, mermer vücutlarını saran yabanî otlar, ıslak yosunlar içinde yıkılıp gidecekti.

Sonra, gelsin caka: Kasalarımda iki yüz seksen milyon altınım var!

Evet, ara sıra gazetelerde okuyoruz: Paramparça hırkaların cebinden binlerce lira çıkan dilenciler de var, değil mi?...

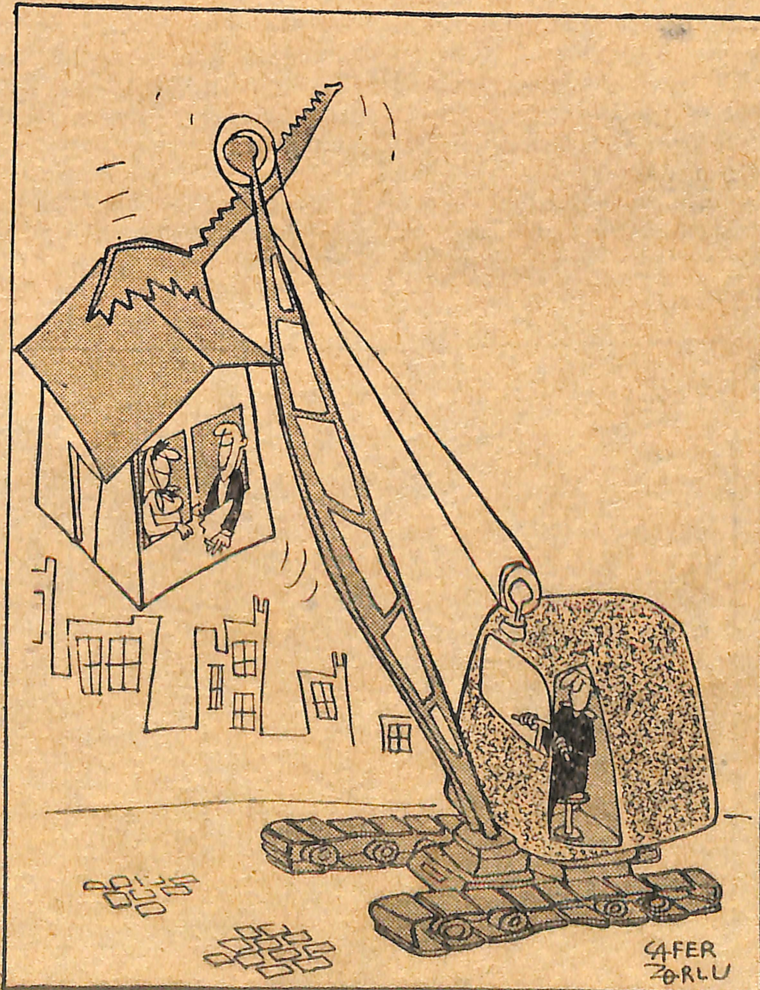
Şimdi, tam o pinti tutumun tepkisi içindeyiz: Birine lise yaptıramıyorduk, öbürü üniversiteler kuruyor!... Birine kaldırım döşetemiyorduk, öbürü asma köprüler hazırlıyor!... Birine çivi çaktıramıyorduk, öbürü temeller atıyor!...

Haaa, unuttum, birinin kasasında iki yüz seksen milyon altını vardı, değil mi?... Öbürünün de dört milyar borcu var!

Galiba bu yüzden, hayatımız, fizikteki şaşkın teraziye döndü!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gecekonduların nakline başlanıyor... (Gazeteler)

— Bari iyi bir yere konsak karıcığım!

Deve kini

Konya'da bir deve, Ahmet Çökerek isminde birinin kulağını ısırıp koparmış!

Eh, hayvan bu, ısırır ya demeyiniz. İşin iç yüzü başka... Anlatalım:

Bu deve, eskiden bay Çökerek'in devesi imiş. Dört yıl önce, bir gün, sahibi kızmış ve hayvancağızın kulağını ustura ile kesivermiş!

İşte, dört yıl sonra devenin ısırıp kopardığı kulak, bu öfkeli zatın kulağıdır...

Şimdi siz, içinizden: «Vay canına, diyorsunuz, tevekkeli deve kini dememişler!... Aradan tam dört yıl, tam kırk sekiz ay, tam iki yüz hafta, tam bin dört yüz altmış gün geçtikten sonra yine hıncı geçmemiş, yine öcünü almış!»

Ama biz sizin fikrinizde değiliz... Düşününüz bir kere, dokuz yüz elliden beri kaç yıl, kaç ay, kaç hafta, kaç gün geçti... Sayın politikacılarımız koltuk acısını unutabiliyorlar mı?... Deve, insan oğlunun yanında evliya kalır!...

Mebusluk Peşinde: 6

Avuç

OSMAN Veznedar'ı size nasıl tarif edeyim, bilmem ki.. Saçlarına bakarsanız, ihtiyar. Yüzüne bakarsanız, genç. Yürüyüşüne bakarsanız, külhanbeyi. Konuşuşuna bakarsanız, efendi. Kahvede tavla oynarken, zarları sallayan avucu İstanbulludur. Ahçıda yemek yerken, elleri de köylüdür, avurtları da... Ama, Osman Veznedar, katıksız, som altın partilidir. Fedakârlık mı? Seçimler gelince göreceksiniz onu...

İl merkezinde küçük bir dükkânı vardır Osman'ın: Kaşar peynirinden ut teline kadar bulunur.

Kendisini, dükkândan çok Sahil Gazinosunda bulursunuz. Kahve içmiyorsa tesbih çekiyordur. İskarpinlerini, ökçelerini ezmeden giymez. Kravatını aldığı gün bağlamıştır. Sabah, ilmiği gevşetip başından geçirir, akşam başından çıkarır!

Osman Veznedar'ın köyü Seslidere, vilâyetin iki saat ötesindedir: Deniz kenarı, şirin bir yer. Toprağı verimli. Mısır, fasulye, ne ekersen ek. Halkı, kolay kazandığı için az çalışan, rahatına, keyfine düşkün insanlar. Kendisine sorarsan, Osman ağabey onların bir tanesidir. Ne dilerse o olur: Tarla dâvasından zina dâvasına kadar.

Yakup Tacor ona sormuştu:

— Kaç seçmeniniz var Osman Bey?...

Osman Veznedar, önce isminin sonuna eklenen «bey» liğe bir estağfurullah çekti:

— Estağfurullah!... Dört yüz seksen iki!

— Kaç tanesi sandık başına gelir Osman Bey?

— Estağfurullah... Dört yüz seksen ikisi de...

— Hiç aksamaz mı?

Osman Veznedar, başını sol omuzuna doğru çarpıtıp yan yan güldü:

— Affedersin ama, ayıp ediyorsun beyefendi!...

— Pekiii... Kaç tanesi bize oy verir?

Bu sefer, Osman ağabey, iki avucunu dizlerine dayayıp iyice ağabeyleşti:

— Beyefendi...

Alt dudağı sarkmıştı. Gözleri, burnunun ucundan dargın dargın bakıyordu:

— Seslidere, nah, dedi, şurada!

Şurası dediği şey sağ avucuydu Osman Veznedar'ın!

Partici dediğin böyle olmalı işte: Dört yüz seksen iki seçmenin topu avucunda...

Osman Veznedar'ın evi, ailesi köydeydi. Ama kendisi şehirde... Ara sıra, fazla efkârlandıkça gelir, Yakup Tacor'a dert yanardı:

— Beyefendi, Serçe Hikmet'in gidişini beğenmiyorum. Öbür tarafla pek can ciğer, kuzu sarması!...

Bir hafta sonra, daha traş olurken gelir:

— Rahatsız ettim beyefendi, ama içime kurt girdi dün gece...

Diye Valinin tutumundan şikâyet ederdi.

Artık seçimlere bir hafta kalmıştı ki, Tacor onu gazinodan alıp meyhaneye götürdü. Kıpkırmızı bir akşam, kadehlerde pul pul yanarken:

— Eyyy, dedi Tacor, yolculuk ne zaman köye?..

— Salı sabahı inşallah...

Salıya iki gün vardı daha... Eh, geriye kalana beş gün de kâfiydi elbet.

Ama, salı akşamı, oldukça uzun bir geziden dönen Tacor, Osman ağabeyi gazinoda tesbih çekerken görmesin mi? Biraz sahiden, biraz yalandan şaşırdı:

— Hayrola Osman bey, döndün mü köyden?

Veznedar Osman, tesbihi avucunda, ayağa kalktı. Yüzü durgun, sesi rahattı:

— Gidemedim beyefendi... Yarın İstanbul'dan bir yolcumuz geliyor... Onu karşılayıp yerleştireyim, doğru Seslidere inşallah...

Sonra, cakalı bir gülümseyişle sağ avucundaki tesbihi şakırdattı:

— Bizden yana gönlünüz rahat olsun beyefendi, dört yüz seksen iki oy, şu tesbih taneleri gibi avucumda!

Aradan iki gün daha geçti. Türlü oyunlar, türlü tertipler, türlü pazarlıklarla iki gün... Bir akşam, yine uzak bir ilçeden dönüşte, onunla Sahil Lokantasında karşılaştılar: Masayı kurdurmuş, radyoyu açtırmış, yanında Demir Kale futbolcuları, demleniyordu.

Yakup Tacor, yüzünün bütün çizgileri çatık, yanlarından, selâm vermeden geçti ve uzakta bir köşe buldu.

Ama Osman Veznedar onu görmüştü, onun öfkesini de sezmişti... Üst üste bir kaç kadeh atıp yumuşak adımlarla sokuldu:

— Beyefendi... Bana darıldınız, değil mi?... Vallahi darılmayın...

Buyur, otur denilmesini beklemeden sandalyeye çöktü. Sesi, içkiyle cıvımıştı. Yakup Tacor, çek meğe hazırlandığı fedakârlık nutkunu kesip sordu:

— Ne zaman gidiyorsunuz?...

— Yarın sabah beyefendi. Arabayı akşamdan peyledim... Bizim valde rahatsız... Bugün doktora götürdüm... Beraber döneceğiz inşallah!

Sonra, ayağa kalktı, Tacor'un elini öptü ve yaşlı gözlerle gülümseyerek:

— Hiç üzülmeyin, dedi, hiç... Dört yüz seksen iki rey, nah, bu avucun içinde!

Ama, seçim günü sabahı, Osman Veznedar, yine bir elinde tesbih, bir elinde zarlar, gazino bahçesinde tavla oynuyordu. Sahiden güveni vardı köyüne. Kendisinin değil, selâmının gitmesi bile yeterdi. Oylar avucundaydı o-nun!

İkindi üstü, bazı sandıklarda sayım bitmiş, haberler gelmeğe başlamıştı:

— Çifteler kötü, yarı yarıya...

— Yeşilpınar'da muhalifler otuz üç oy ileride...

— Gebze köyü başabaş gidiyor...

Şikâyet var, zabıt tutulmuş...

Sonra, bir telefon daha:

— Seslidere...

— Nasıl?... Dört yüz seksen bir oy farkla mı?... Bütün köy ha?...

Evet, Osman Veznedar'ın köyü, yalnız kendi oyu eksik, bütün oylarını muhalif parti listesine vermişti: Hattâ kendi anası, hattâ kendi karısı, hattâ kendi kardeşleri!...

Osman Veznedar'ın avucunda, tesbihinden, tavla zarlarından başka bir tek oy varmış meğer: Kendi oyu...

Onu da, fırsat bulup köye gidemediği için kullanamamıştı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

※

Kârlı iş!

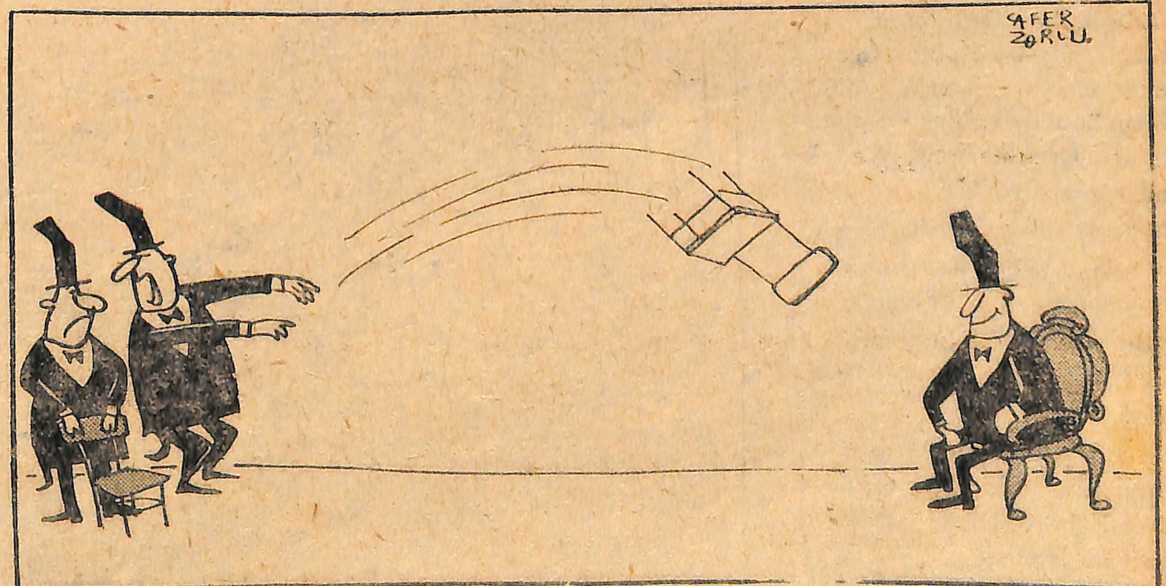
Necdet, genç bir yazar olan arkadaşını yepyeni elbiselerle karşısında görünce, hayretle sordu:

— Ooo... Yeni elbiseler giymişsin! Nasıl, yeni kitabını iyi satabiliyor musun?

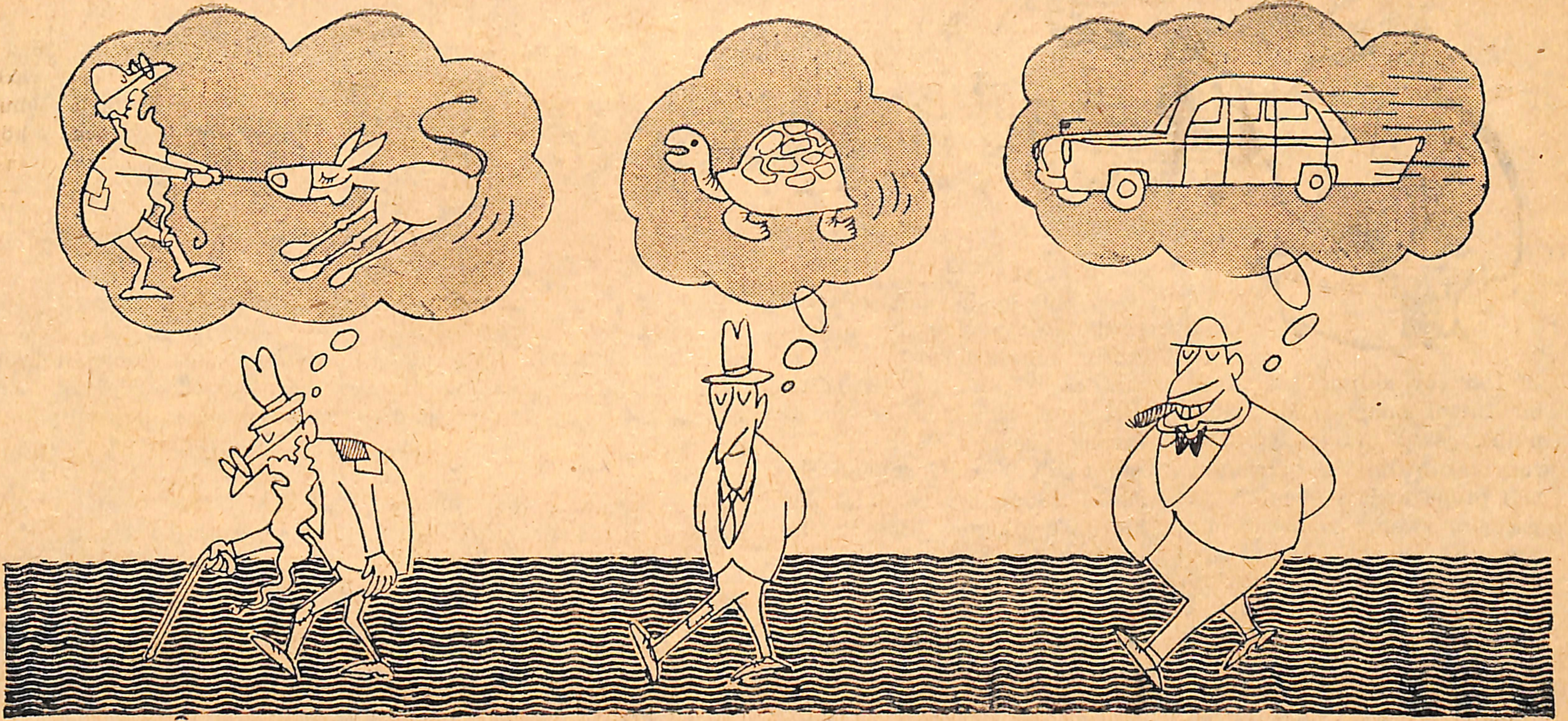
— Henüz neşretmedim ama, yine de açıktan bir şeyler getiriyor.

— Nasıl?

— Editör kitabı okuyunca, beni tekme ile merdivenlerden aşağı yuvarladı ,mahkeme de kendisini 5000 lira tazminat ödemeye mahkûm etti!

— Bakalım, o da kızıp bize koltuğunu atacak mı?!...

Emekliye göre... Memura göre... Zengine göre...

Şaptan, Şekerden!..

Kim veriyor?..

Şu gazetelerin sosyete sütunları var ya, ara sıra okurum onları... Hayır, hayır, kim karısını boşamış, kim kocasından ayrılmış, öğrenmek için değil... Kızlariyle yarış eden turşuluk valdelerin gençlik ve güzellik methiyelerini de dinlemek için değil... Kimin Paris'te ne kadar kaldığını, kimin Roma'da yazlıklarını diktirdiğini, kimin İsviçre'deki kızlariyle Avrupa'yı dolaştığını öğrenmek ve... Ve düğün sabahı, kızı hakkında damadından fena bir haber alınca:

— Kim kandırıyor bunları be?...

Diye şaşa kalan Rumelili baba gibi:

— Kim veriyor bu dövizleri be?...

Diye şaşmak için:

Bu ne acele?..

Geçenlerde enseden hücuma uğrayan Sadun Tanju, Vatan'daki fıkrasında feryadı basmış:

— Yapma polis!...

Önce kendi portresini çiziyor. Sonra, kendisine saldıranın kaçak hayalini anlatıyor:

— Esmer, siyah saçlı, siyah bıyıklı, ortadan biraz uzun, atletik yapılı, yüz hatları derin, dişleri kirli, tazı gibi kaçmasını biliyor...

Ve yazının sonlarına doğru:

— Polis!... Bunlar yetişmiyor mu?... Niçin yakalanmıyorsun?...

Diye, hırçın, öfkeli, şikâyet ediyor.

A genç arkadaş, ne var? Ne oluyorsun, bu ne acele?...

Daha Tatar güzeli Sulhiye'nin kaatili bile yakalanmadı!... Daha Çapkın Hırsız'ın tutulması ile kaçması bir oldu!... Daha Kolej zanparası ele geçmedi!...

Daha... Evet, daha on iki yıldır Beyoğlunda — genel ev değil — genel apartıman işleten Lüküs Nermin yeni basıldı!...

Biraz sabırlı ol, biraz bekle, hele bir kaç yıl geçsin, seçimler olsun, Allah büyüktür, senin de ahın kalmaz elbet!

Müjde!

Bir yıllık hapis cezası kesinleşen Cihat Baban elindeki gazeteyi sevinçle sallayarak koştu:

— Müjde... Müjde!...

— Hayrola, ne var?...

— Veli Beşe'nin mahkûmiyetini Temyiz tasdik etmiş!

— Veli Beşe mi?...

— Evet...

— Tanıyamadım...

— Canım şu eski Ticaret Vekili... Zafer gazetesinin imtiyaz sahibi Veli Beşe...

— E, ne var bunda sevinecek?...

— Ne var olur mu birader, artık basın suçlarının affı yakındır!

Huzur!

Pazar günü Vatan Cephelerinden birinde konuşan D. P. İstanbul Başkanı Kemal Aygün:

— Biz huzur istiyoruz, demiş!

C. H. P. sözcüleri de aynı istekte: Onlar da huzur istiyorlar!

Şu halde iki parti bir fikir etrafında birleşti, değil mi?... Değiiiil!... Çünkü ki part de yalnız kendisi için huzur istemekte!

Ayna!

Havadis gazetesine sorarsanız, muhalefet kendisini dev aynasında görüyor. Eh, biraz da doğrudur... Ama, ya iktidar?... Mehmet Akif'in ağzı ile cevap verelim:

Sana şayeste olan aynayı kimler yapsın?
Sana dev aynası tutsam yine sen sığmazsın!

Teftiş

Milliyet gazetesi bir maarif haberinin üstüne şu başlığı koymuş:

Şehrimizdeki yabancı ve azınlık okulları teftiş edilecek!

Teşekkür ederiz, sağ olun... Yalnız merak ettik, şimdiye kadar ne yapıyordunuz kuzum?... Yoksa aklınız, Kız Koleji rezaletinden sonra mı başınıza geldi?..

Hani Bektaşiye sormuşlar:

— Erenler, rakı içer misin?

Uzata uzata cevap vermiş:

— Akşamdaaan akşama!

— Namaz kılar mısın?

Bu sefer yaylım ateş cevabı bastırmış:

— Bayramdan bayrama, bayramdan bayrama!...

Aman baylar, dilinizi değil, elinizi çabuk tutun. Bayramdan bayrama teftiş olmaz!

Eller, parmaklar!

Geçen hafta, dilsiz ve sağır vatandaşlarımız kongrelerini yapmışlar. Gazeteler, bu toplantıya: «Ellerin ve parmakların konuştuğu kongre» başlığını koydular.

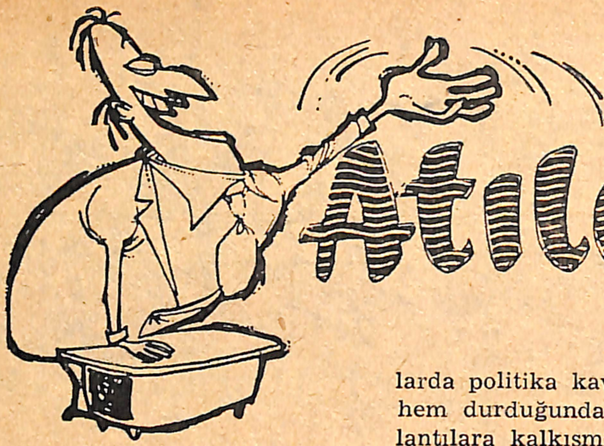
Pekiii, ya öbür kongrelere nasıl bir başlık koymalı?... «Ayakların konuştuğu» mu?...

Guraba'nın suları!

Bir haftadan beri Guraba Hastahanesinin suları akmıyormuş! Sular akmayınca, bir haftadır ameliyatlar da yapılamıyormuş! Ameliyat yapılamayınca...

Canım, lâfı uzatmaya ne lüzum var, adı üstünde, Guraba Hastahanesi demişler buna!

Haaa, guraba mı ne demek? Garipler, garipler!...

Atılan Her Adım

Vedat Saygel

Her şey aklıma gelirdi de, bir futbol kongresinde siyasî nutuk çekip, iktidar yararına radyolarımızın bile yapamıyacağı propagandayı benim yapacağım aklıma gelmezdi. Bu, isteyerek olmadı. Umumî arzu üzerine sahnede şarkı söyletir gibi, bana nutuk söylettiler! İşin tuhafı, bu kılık kıyafetimle şimdiye kadar, hiç kimse beni işe yarar yüksek bir şahısa benzetmedi, kıymet vermedi de, kuyruğu sıkışmış yardım bekleyen bir topluluk, kendilerine otuz bin lira yardımda bulunacak bir zengine benzetiverdi! Kelin merhemi olsa kendi başına sürermiş. Otuz bin lira değil de, ev kirasını denkleştirip verebilmek için lâzım olan yüz yirmi lira uğruna çalmadığım kapı, aşındırmadığım eşik kalmamıştı. Bir arkadaşımın verdiği otuz lira cebimde, düşüne düşüne yürürken bu iş başıma geldi. Bakın size de anlatayım.

Gelip geçerken geniş caddenin kenarında bir bina yapıldığını görüyordum. Altı da kıraathane olacakmış. O gün kıraathanenin açılışına rastlamışım. Kapısına bayraklar asılmış, kalabalık, caddeye kadar uzanmıştı. Yanlarına sokuldum. Sokulmamla kapıdaki halk ikiye ayrıldı, koşup gelen bir adam kibarca elimi sıkıp, içeri, ocağın yanındaki hazır kürsüye getirdi. Salon alkıştan inliyordu. Bu işte bir yanlışlık olduğunu anladım. Anladım ama, alkış seslerinden işin esasını kimseye anlatamıyorum. «Yaşa, varol» bağırışlariyle beni kürsüye çıkardılar. Çıkmak kolay, fakat ne söyleyeceğim? Bu ne toplantısıdır, bilmiyorum! Bir millî bayram var da, şiirler falan mı okunacak diye düşünüyorum! Halk tempo tutmuş, el çırpıyor:

— Bek-li-yo-ruz! Bek-li-yoruz!

Durmak faydasızdı. Övünmek gibi olmasın, böyle sıkışık zamanlarda kafam çok çalışır. Bir an düşündüm, günümüzde insanlar en fazla nelere ilgi gösteriyorlar? Din ve politika! Tamam! Burası cami olmadığına göre, olsa olsa bir parti toplantısındayız. Bu, hangi parti olabilir? C. K. M. P. bu sıralarda politika kavgalarında hâhem durduğundan, böyle toplantılara kalkışmıyor. C. H. P. dir desek, onlar da büyük taarruzdan yeni döndüler, henüz yaraları geçmedi. Böylelikle Vatan Cephesi ocaklarından birinde olduğumuz kendiliğinden meydana çıkıyor. Ben kafamı çalıştırırken, avucuma bir kâğıt sıkıştırdılar. El yazısı ile hazırlanmış bu kâğıdın başında, «Gündem» onun altında, «Açılış», daha altında, «Kredi ve borç vaziyetlerinin üyelere izahı» yazıyordu. Kâğıdın sağ alt köşesinde okunamayan bir mühür ve imza vardı. Alkışlar, bağırışmalar devam ediyor. Kendi kendime cesaret veriyorum: «Haydi göster kendini, diyorum. Bu kadar zaman süründün ama, bakarsın kör talih seni de görüverir, devlet kuşu senin de başına konar. Bütün iş şurada söyleyeceğim birkaç kelimede... Hoşlarına giderse mebus da yaparlar adamı! Nesi var yâni? Taşa tutulması, tekme, yumruk atılması var ama, ayın otuz gününde de dövmezler ya insanı!...» Daha düşünecektim, yanımda birisi dal gibi eğilip:

— Sabırsızlıkla konuşmanızı bekliyoruz efendim, dedi.

Sahtekârlıkla iş yürümezdi. Bunlar benim yiyeceğim haltlar değildi. Adama:

— Kardeşim, dedim, benim bu işlerle...

Sözü ağzıma tıkadı:

— Aman efendim, bütün üyelerimiz sizinle tanışmak, sesinizi duymak için can atıyorlar, lûtfedin.

Bu herifler tam adamınla tanışmaya kalkmışlar ya, neyse... Çok çok ta bir kaç kelime be, söyler inerim. Yüzümü kızarttım, sesimin bütün gücü ile bağırdım:

— Sayın vatandaşlar!

Vatandaşlar basıyor alkışı!.. Artık mebusluk yolunda sayılırdım. Bir nağra daha attım:

— Ey sağlam temeller üzerine kurduğumuz cephenin kahraman evlâtları!.. Ey kalkınan memleketimizin bahtiyar kişileri!...

Alkıştan salon çın çın ötüyor. Devam ediyorum:

— Çalışma gücümüzü sizlerden alıyoruz! Fesat zihniyetli bir kaç kişi ortaya çıkıp: «Çözülüyorlar» diye bağırabilir. Çözülmek şöyle dursun, birbirimize günden güne daha çok bağlanıyoruz! Kör düğüm olana kadar bağlanıp, umumî efkâr karşısında, er geç onları susturacağız!

Alkışın ardı arası kesilmiyor:

— Yaşaa!..

— Nur ol!..

— Deliktaş kulübü kadar ömürlü ol!..

İsterlerse beni bir büyük adama benzetmiş olsunlar, halk tuttu ya... Kıyamet kopacağını bilsem bırakmam kürsüyü! Devam ediyorum:

— Aziz vatandaşlar, pahalılık var, yokluk var diyorlar! Sorarım size yokluk diye bir şey hissediyor musunuz?

Cevap verilmedi, yalnız alkışlıyorlar:

— Onlara şu noktayı belirtmek isterim; ey muhalif azınlığı, yok olan nedir? Ekmek mi? Soğan mı? Fasulya mı? Bu yok dedikleriniz nelerdir? Bütün yokları var eden partimiz, domates, biber, salatalık bile bulup buluşturdu, pazarlara saldı! Çalışmalarımızın bu hızlı temposu ile en yakın gelecekte, «yok» kelimesini lûgatdan da silip atacağız! Bugün vurulan her kazma darbesinin açtığı boşluk, nurlu istikbâlimize açılan birer kapıdır! Şunun şurasında şehirde kaç ev kaldı? Onlar da ortadan kalkınca, güneşin ve ayın nurlu yüzünü dünyada en erken gören millet biz olacağımız gibi, şehrin istiap haddi genişleyecek, iki milyon kişiyi sığdıramadığımız güzel İstanbulumuza, on milyon insanı rahat rahat yerleştirebileceğiz!

Sözüm bitti, alkış falan yok! Herkes şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor. Demecin bittiğinin farkında olmadılar düşüncesiyle, bir de reverans yaptım. Sağdan soldan isteksiz bir kaç şak şak

çıktı, o kadar! Demek ki, «gündem» halkı ilgilendirmemişti. Kâğıda baktım, sıra «açılıştaydı.» Açılış ama, neyin açılışını yapacağız? Kendi kendimin bilgisizliğini ayıpladım. Daha bir hafta öncesine kadar burada kıraathane falan var mıydı? Ne gezer! O halde buranın açılışı yapılacak! Henüz şakırtı kesilmeden açılışa geçtim:

— Arkadaşlar, bırakın onlar idaremizden şikâyetçi olsunlar! Bırakın memleketin sıkıntı içinde olduğunu söylesinler! Eğer sıkıntıda olsaydık, her gün yeni bir temel atıp, her gün yeni bir ocak açabilir miydik? Kısa zamanda meydana getirdiğimiz eserlerin açılış kervanına, bu gün de bir yenisini eklemekle milletçe bahtiyarız! Yüksek huzurunuzda, memleket iktisadiyatına büyük faydaları olacak şu kahvehaneyi hizmete açmakla, millî vazifelerimizden birini daha yerine getirebilmiş olmanın sevinci içindeyiz!

Aziz vatandaşlar! Muhaliflerimiz bu başarıları küçümseyebilirler. Onlara verecek tek cevabımız şudur: Bir kahvehane denip geçilmesin. Binlerce vatandaşın zekâ çalıştırdığı bu ocaklarda, ortalama bir hesapla ayda yüz elli deste pişpirik kâğıdı, seksen deste prafa, yüz deste muhtelif cins kâğıt eskitileceği gibi, tavla, pul, zar nevi oyun araçları da kullanılacaktır. Kahvecilik sanayii ilerlediği taktirde, yakın bir gelecekte büyük fabrikalar kurup, aslında mevcut olmayan işsizlik meselesini de toptan hallederken, kendi oyun kâğıtlarımızı kendimiz yapıp, harice döviz çıkartmamak yoluna da gitmiş olacağız!

Ter içinde kalmıştım. Alkış bekledim, çıt çıkmadı! Kürsünün yanındaki adama baktım, o da şaşkın şaşkın beni seyrediyor! Adama:

— Yahu, millet, memleket meselelerine neden bu kadar ilgisiz be? dedim.

Herif ellerini önünde kavuşturmuş:

— Affedersiniz efendim, gündem dışına çıkmasanız, dedi.

Kâğıda baktım, sırada «Kredi ve borçlar meselesi» vardı. Gündem dışına çıkmamak için ele onu aldım:

— Arkadaşlar, Allaha şükür kredimiz var. Borçlar meselesine gelince... Bu konuda da kuşkuya düşmek yersizdir. Eğer havalar iyi gider, kuraklık ol mazsa; sel, deprem gibi felâketler gelmezse, fabrikalarımız çalışır vaziyete gelir, tam randıman alıp, ihracata geçebilirsek, bu borçların ödenmesi artık bir gün meselesidir.

Deli olmak işten değil! Bu kadar insana bir anda ne oldu bilmem ki? Çıt çıkmıyor! Hattâ yer yer homurdanmalar bile başladı. Hele gerilerden birkaç kişi hırsla:

— Bu ne rezalet be! deyip, kürsüye doğru yürüyünce, onları durdurmak, etrafı yatıştırıcı bir şeyler söyleyebilmek ümidiyle, başka konu aramak için kâğıda yeniden baktım. Yok işte, program bitmiş! Yanımdaki adam:

— Affedersiniz, dedi, üyeler, sizin kulübe yapacağınız yardım için toplanmışlardı buraya. Biraz da ondan bahsetseniz...

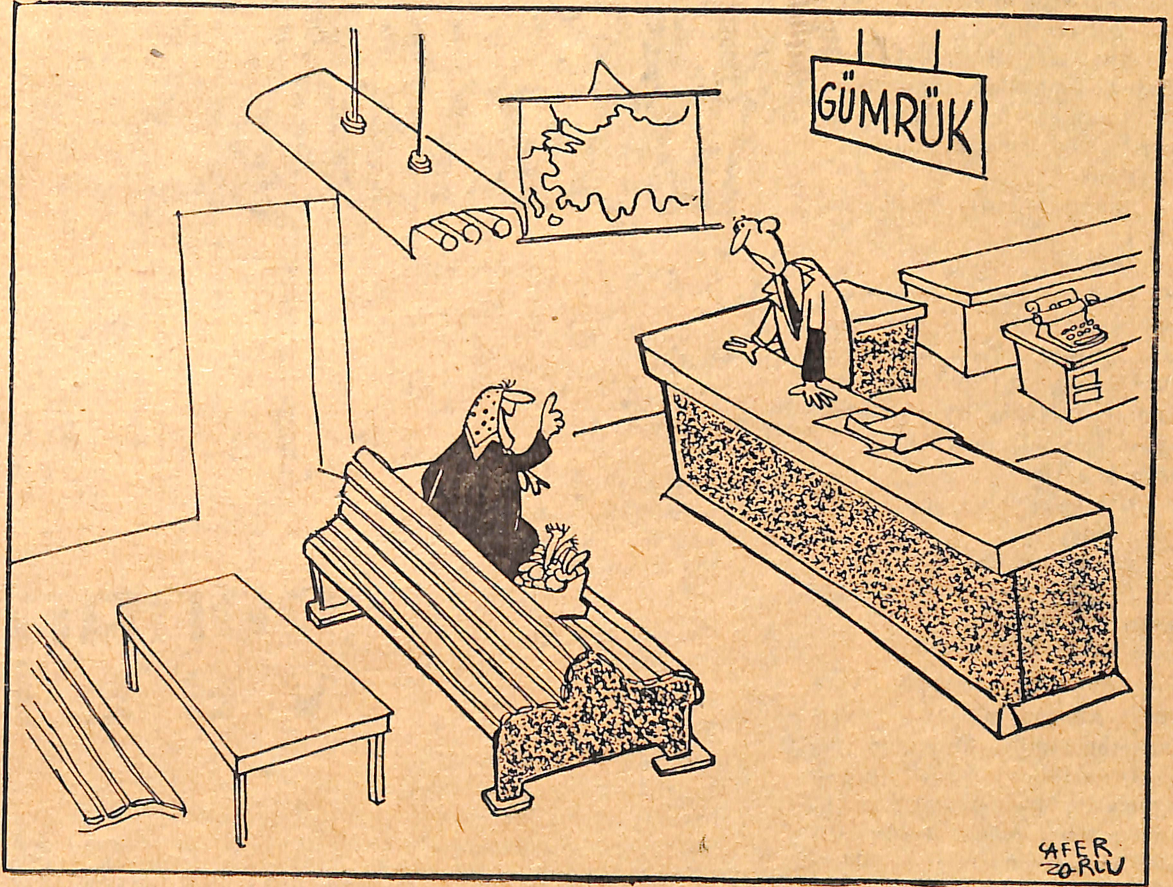
Beynim attı:

— Kulüp mü? Yardım mı? Ben mi yardım edecekmişim? diye kekeledim. O ara gözüm kâğıttaki mühüre ilişti: «Deliktaş Spor Kulübü» yazıyordu. Ben ne halt etmişim be! Rezale şimdi başlıyordu! Halk bağrışıp, kaynaşırken ben, ümitsiz, fakat çığlık gibi bir sesle:

— Yaşasın Deliktaş! Yaşasın kalkınan memleketin kalkınan sporu! diye feryâdı bastım. Ortalıkta bir alkış çınladı, bir karışıklık oldu, kürsüden atlamamla, omuzlar üzerinde mi, ayaklar altında mı bilmiyorum, kendimi sokakta buldum!

N. Vedat SAYGEL

Gümrükte tonlarca kahve var. (Gazeteler)

— Kuzum evlâdım, bana bir şekerli kahve yapar mısın?...

Centilmen!

Babası, küçük Oğuz'a nasihat ediyordu:

— Yavrucuğum senin çok iyi yetişmeni isterim, büyüdüğün zaman tam bir centilmen olmalısın!

Oğuz omuzlarını silkti:

— Ben centilmen filân olmak istemiyorum baba, ben büyüyünce senin gibi olmak istiyorum!

※

Baba!

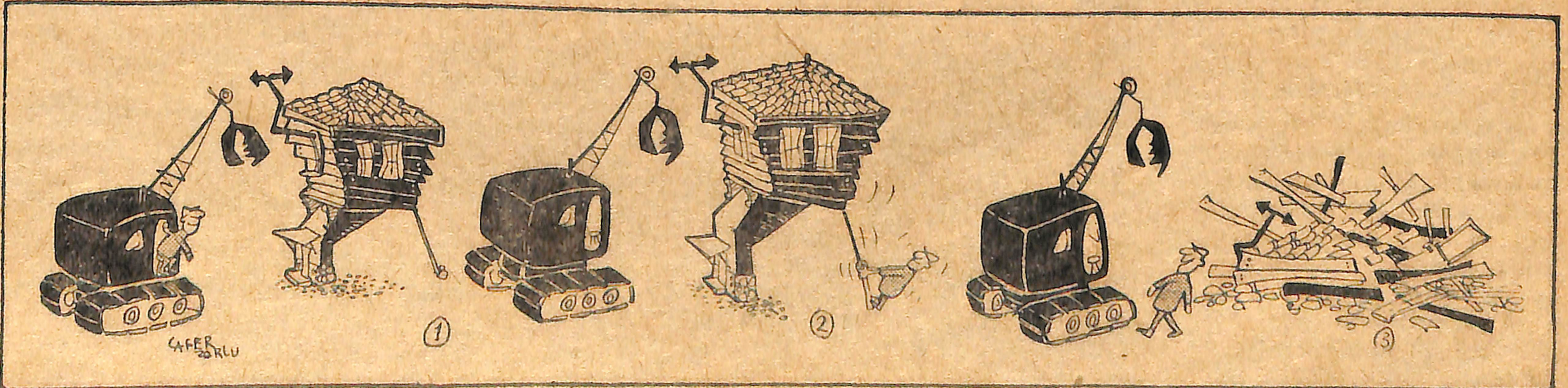
Canından bezmiş görünüşlü, orta yaşlı adam genç ve bekâr yol arkadaşına:

— Yaa işte böyle! dedi, ben tam 6 kızın babasıyım!

Genç adam hayret etti:

— Ne diyorsunuz?! Demek siz karınızdan başka 6 kişiye daha bakmak zorundasınız öyle mi?

— Ne altısı, tam 12 kişiye azizim; kızlarım evlidirler...

BİR TAHLİYE DAVASI!

ADNAN VELİ

Onuncu Sulh Hukuk Hâkimliğinin sarı saçlı mübaşiri, koridora çıkıp bağırdı:

— Ziliveeer!... Ziver Çeliiik!...

Kapının yanındaki tahta kanapede oturan gençten bir adam, çağırıldığını duyunca ok gibi yerinden fırladı:

— Buradayım bey kardeşim, dedi.

— İçeri gir...

Hırpani kılıklı, saçı sakalı uzamış, keten pantalonlu adam kapıdan girip hâkimin karşısında ayakta durdu. Eliyle hâkime temenna etti. Hâkim önündeki dosyayı incelemekle meşguldü. Sonra başını kaldırdı:

— Geç bakalım şu tarafa Ziver Çelik, dedi.

— Başüstüne hâkim bey!...

— Seni buraya şahit olarak çağırmış bulunuyoruz.

— Çok iyi ettiniz beyim...

— Dâvacı Bay Leon ile dâvalı Bayan Arşaluz arasındaki uyuşmazlıktan ötürü şahitlik edeceeksin. Dâvacı Leon, kiracısı Bayan Arşaluz'un Bakırköyde bir ev tuttuğunu, böyle olduğu halde Leon'un Tarlabaşındaki evini tahliye etmediğini söylüyor. Arşaluz'un eşyalarını Bakırköye sen taşımışsın.

— Evet, ben taşıdım hâkim bey.

— Önce hüviyetini tesbit edelim senin...

— Edebilirsiniz hâkim bey...

— Adın nedir senin?...

— Kılkuyruk Ziver...

— Soy adın?...

— Çelik.

— Babanın adı?..

— Hüsamettin.

— Kaç senesinde, nerede doğdun?...

— Senesini bilemiyorum ama, Üsküdarda doğdum.

— Peki, kaç yaşındasın?...

— Otuz üç, otuz dört varım her halde...

— Evli misin?

— Resmî nikâhım yok...

— Yani evli değilsin.

— Sizin vicdanınıza kalmış bir iş...

— Ne iş yaparsın?...

— Arabacılık yaparım beyim...

— Nerede oturuyorsun?...

— Sultaniye mahallesinde 33 numarada...

— Bu Sultaniye mahallesi nereye bağlıdır?..

— Bağımsızdır hâkim bey...

— Anlamadın... Mahalle muhak kak bir yere bağlıdır.

— Biz bütün mahalle Vatan Cep hesine candan bağlıyız beyim...

— Ne tarafa düşüyor bu Sultaniye mahallesi?...

— Eyübe düşer...

— Hiç sabıkan var mı?...

— Bir seferinde iftiradan iki ay yattım.

— Ne suçtan?..

— Suçum muçum yok da, nâmerdin biri iftira etmişti.

— İyi ama, ne yaptı diye iftira etmişti.

— Ustura taşıyor diyerekten iftira etmişti.

— Peki, dâvacı Leon ile dâvalı Arşaluz'u tanır mısın?...

— Erkek bizim tarafta elektrik mağazası işletir. Bayanın eşyalarını da Bakırköye ben taşımıştım. O sebeple kendisini tanırım. Hattâ o gün iki buçuk liramı da kesmişti.

— Dâvacı Leon ve dâvalı Arşaluzla, şahadete mâni bir akrabalığın var mıdır?...

— Şimdi ayıp ettin hâkim bey.. Sen kendi ağzınla diyorsun ki, bunlardan biri Leon, biri de Arşaluzdur diyorsun. Bunlarla benim ne akrabalığım olabilir hâkim bey?... Ben özbeöz müslüman çocuğuyum.

— Formalite icabı, akrabalık münasebeti de sorulur.

— Ha, o zaman sor. Ama namusum hakkı için hiç bir akrabalığım yoktur.

— Peki, şimdi hâdiseyi anlat bakalım. Sen, bayan Arşaluzun eşyalarını Bakırköye taşımışsın.

— Taşıdım beyim. Ben bir gün Tarlabaşında Kör Aziz'in kahvesinde aznif oynuyordum. Bu bayan bana gelip araba sordu. Bakırköye ev eşyası götürür müsün? diyerekten sordu. Ben de o gün siftah etmemiştim. 35 liraya pazarlık ettik. Eşyayı vurdum arabaya, bir buçuk saatin içinde atıverdim Bakırköy'e.

— Acaba bu bayan Bakırköy'e yazlığa mı gitti, yoksa temelli mi taşındı.

— Yazlığa değil beyim. Temelli taşındı.

Dâvalı avukatı söz istedi:

— Muhterem hâkim bey... Şahitten bir cihetin sorulmasını rica ediyorum. Eşyasını taşıdığı her hangi bir müşterinin yazlığa mı, yoksa temelli mi gittiğini bu arabacı bey nasıl anlıyormuş?...

Ziver Çelik biraz sinirli:

— Bu abukat efendiye söyleyin. Bana «Arabacı bey» diyerekten hakaret etmiye hiç bir selâhiyeti olamaz. Kendisine teessüf ederim. Biz arabacı esnafı her bir şeyi anlarız. Bir kere yazlığa giden adam, yazlığa gittiği eve mu şamba döşemez. Halbuki bu bayan muşamba döşemişti. Biz on sekiz senedir bu işin kurdu olmuşuz hâkim bey. Kimin nereye, ne niyetle taşındığını arabacı milleti şıp diye çakız eder. Kimi kadın vardır, efendisiyle arası açılınca, gündüzün evin eşyalarını kaçırır. Biz bunu hemen anlarız. Kimisi vardır, hırsızlık eşyayı iyicene örter de götürür. Hem de gece vakti dolambaçlı yollardan götürür. Biz adamın hırsız olduğunu hemen anlarız. Kimisi vardır Has köydeki ahşap evden çıkar, Maçkaya taşınır. Biz onun Vatan Cephesine geçtiğini hemen anlarız. Yani biz arabacı esnafı her şeyi çakarız. Avukat efendiye lâfını iade ederek kesbi şeref eylerim hâkim bey...

Hâkim kaşlarını çattı:

— Kesbi şerefi filân bırak da doğru dürüst anlat. Bakırköydeki eve muşamba döşendiği için, bayan Arşaluz oraya temelli taşındı diyorsun, öyle değil mi?...

— Helbette öyle beyim... Benim anladığıma nazaran bu bayan oradan en az yirmi sene çıkmaz.

— Yirmi senesini nereden bildin?...

— Tahminim öyle benim...

Hâkim avukatlara döndü:

— Şahide sormak istediğiniz bir husus varmı? dedi.

Dâvalı avukatı kalktı:

— Şahit biraz evvel, Madam Arşaluz'un araba ücretini, iki buçuk lira noksan verdiğini söylemişti. Acaba bugünkü şahadetinde bu iğbirarı müessir olamaz mı?

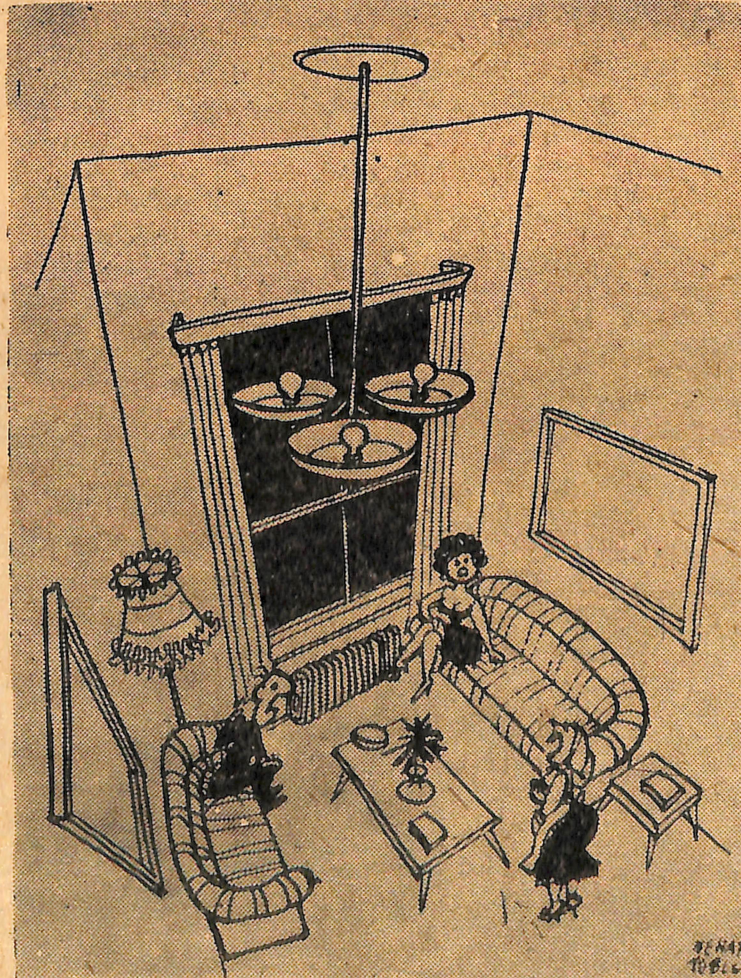
Ziver, pek bir şey anlıyamamıştı:

— Yani iki buçuğu almadım diye mi böyle söyledim demiye getiriyor?

— Evet o demiye getiriyor.

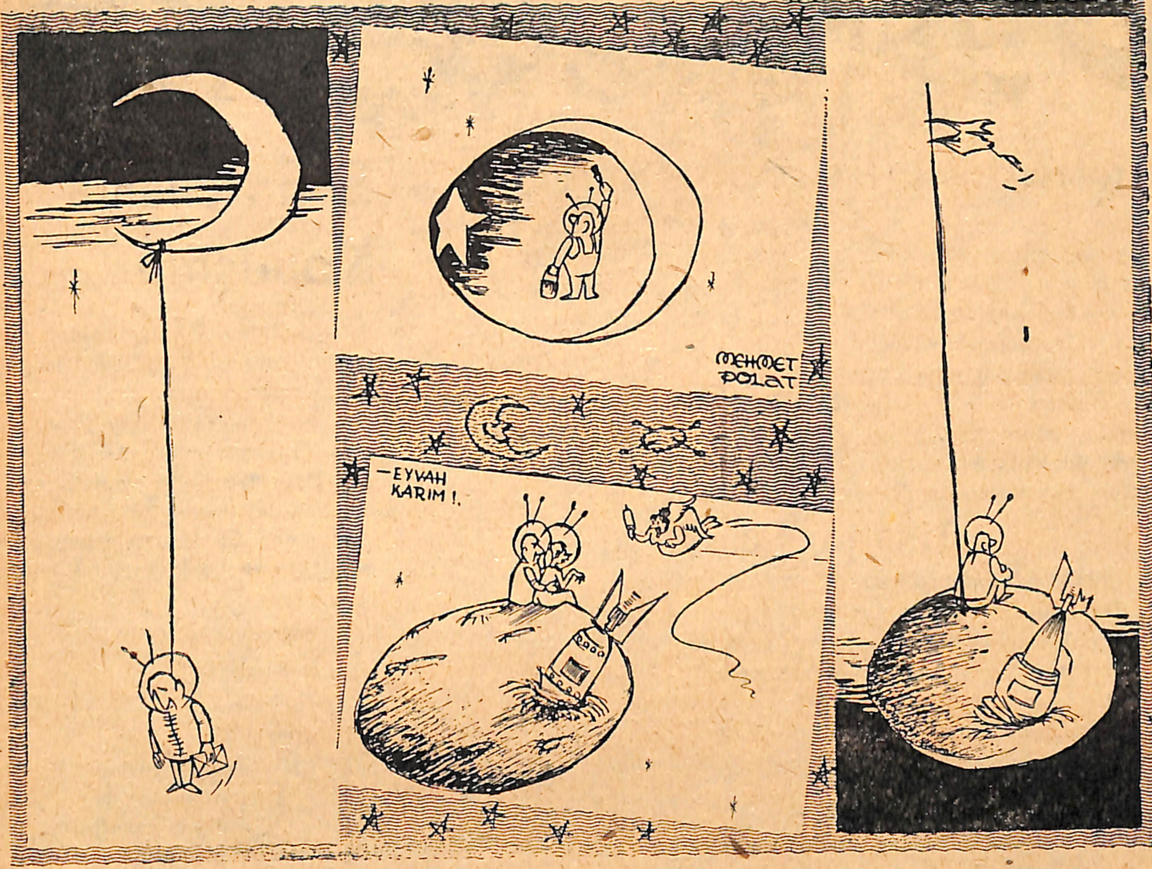
— Siz o avukata benden çok çok selâm söyleyin. İki buçuk lira için bu Ziver denen adam namusuna toz kondurmaz. Bana yalancı diyen adamın ağzını ben lohusa idrarıyla doldurup da, çal-

Elektrik pahalılığı yüzünden birçok aileler karanlıkta oturuyor... (Gazeteler)

— Gayri, beğfendi İstanbulun da bizim köyden farkı kalmadı.

İki maymun, insanlara fezanın yolunu açtı... (Gazeteler)

AYDA İNSANLAR!

kalaya çalkalaya tortusunu bir yana ayırırım. Erkek adam bu lâfı mahkeme önünde söylemez. Dışarı çıkınca sokakta söyler. Mahkemenin önünde cevap vermiye terbiyem müsaade etmez beyim.

Hâkim kaşlarını çattı:

— Fazla ileri gidiyorsun. Sana ne sordularsa onun cevabını ver. Üst yanına karışma.

— Peki beyim.

Hâkim tekrar avukatlara danıştıktan sonra tanığı dışarı çıkardı. Duruşmayı da, öteki tanıkları çağırmak üzere başka güne bıraktı.

Ziver dışarıda bekliyordu. Dâvacı Leon avukatiyle beraber mahkemeden çıktığı vakit, Ziver yanlarına sokuldu:

— Nasıl konuştuğumu gördün ya!.. dedi.

— Çok mersi.

— Mersi ama, biz sabahtan beri senin mahkemene çıkacağız diye kongıramıza gidemedik. Bizim gündeliğimiz ne olacak?...

Leon 10 lira çıkarıp Ziver'e uzattı. Ziver enikonu içerlemişti:

— Bu on lira ile sen Tahtakale'ye git, dedi. On lira ile yedi nüfus bir gün geçinebilir mi be?..

— Ayde onbeş olsun...

— Elliyi tosla elliyi... Senin yüzünden kongıramı kaçırdım.

— E oyleysam, sen kongrede yidinces nasin yeçineceksin?...

— Kongıraya gidip yevmiyemi alacağım arkadaşım. Senin mahkemen yüzünden o yevmiyeden de olduk. Üstelik memleket işleri de geri kaldı. Hadi diyelim ki, memleket işlerine boş verdik. Ama elli kâğıttan ne diye olayım?...

— Ayde yirmi verdim.

— Anam babam, idare etse seni kırar mıyım?... Namussuzum ida re etmez.

— Yirmi beş için de bir şey dersin?...

— Bak, son fiyat kırka olur. Daha aşağı olmaz.

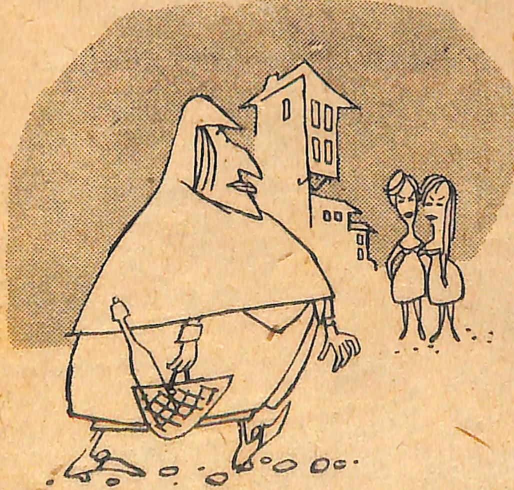
Leon'un avukatı üç onluğu bir araya getirdi:

— Hadi al şunu da artık ses çıkarma, dedi.

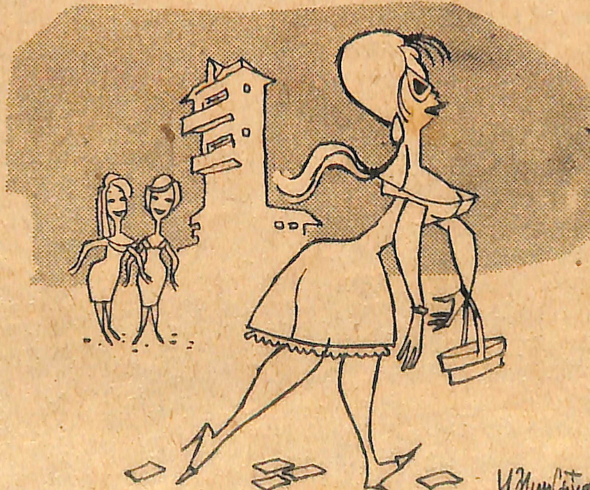
— Peki bu seferlik kabul ediyorum ama, bir dahaki sefere bu fiyata hâkim karşısına çıkmam ben. Nerede görülmüş otuz kâğıda adalet tecelli ettirmek be?... Hadi neyse... Şimdilik eyvallah...

Biraz küskün, Adliyenin merdivenlerine doğru yürüdü.

Adnan VELİ

— Bırak canım!.. Dedikoducu karının biridir.

— Haa! O mu? Sayın dedikodu yazarı ....dır

1 SENDEN 1 BENDEN

Dünya :
«Şap hastalığına karşı tedbir alınıyor.»
Akbaba :
«Elbet almalı, her işte şapa oturmaktan kurtulmalı artık!»
Cumhuriyet :
«Tedbir ile uslanmıyanın...»
Akbaba :
«Aman birader, yine hakkı kötektir deyip dayağa mı başlıyacağız?»
Cumhuriyet :
«Üniversite pandomim grupu bir temsil verdi.»
Akbaba :
«Ne dersiniz, biz gazeteciler de bir pandomim grupu kurup temsillere başlasak mı?... Belki birçok söyliyemediklerimizi işaretle anlatabiliriz!»
Milliyet :
«Atatürk'ün filmi neden çevrilemiyor?»
Akbaba :
«Efendim, bu iş ticarette dolap çevirmek, politikada fırıldak çevirmek, gece yolda kadın çevirmek kadar kolay değildir de ondan!»
Dünya :
«Florya'da kimler oturacak?»
Akbaba :
«Her halde denize, güneşe, dinlenmeğe muhtaç, dar gelirli belediye memurları... değil!»
Hürriyet :
«Anita Ekberg gazetecilere kızdı.»
Akbaba :
«Yaaa... D. P. ye girdiğini duymamıştık bayanın!»
Tercüman :
«Ayçiçeği ekimi genişletilecek...»
Akbaba :
«Aman, ayçiçeğine razıyız... Hattâ biraz da anasına babasına pay vermiş, ballıbaba, küpe çiçeği de dikmeli... Ama kabak çiçeklerimiz yeter!»
Tercüman :
Konya'da bir cüce cinayet işledi...
Akbaba :
İşleeer!... Herkes boyundan büyük işler yapıyor şimdi!
Vatan :
Kabinede altı boş koltuk var.
Akbaba :
Mühim olan oturmak değil, o boş koltukları doldurmak!
Akşam :
Üsküdar'da imar faaliyeti başlıyor...
Akbaba :
Eh, orada kolaydır: Açıkta kalanlar hemen Karacaahmede göç ediverirler!

kuşak

İPTEN, KUŞAKTAN, UÇKURDAN ARIK DÖRÜT BETİĞİ

Neden en son kuşak biziz ?

Kuşaklar eskiyip inceldikçe ısıtma güçlerini yitirirler. Önceleri memlekette el dokuma tezgâhları pek boldu. Bir kuşak eskidi mi, hemen yenisi alınırdı. Hayat seviyemiz yükseldikçe o işin elemanları kuşak dokumakla karınlarını doyuramaz oldular. Böylece el tezgâhları satıldı. Satılmayan tezgâhlar da başka işlerde kullanılmaya başlandı. Piyasada kuşak kalmayınca, milleti bir kuşak merakıdır aldı, gitti. Stok kuşaklar yağma oldu. Eline yeni bir kuşak geçiren, san'at dergisi çıkartmaya kalktı. Öte yanda gerçekten san'atçı olan bazı kişiler, sırf kuşak bulamamak yüzünden basın alanı dışında kaldılar. İşte biz, memlekette kalan en son kuşağı ne pahasına olursa olsun elde ettik ve neşir hayatına atıldık. Bunu açıklarken, geçmişin ve geleceğin en güzel san'at dergisi bizimkinin olduğunu, taklitlerinden sakınmanızı bildirmek isteriz. Kuşak devri artık kapanıyor. İlerde açılması zarurî olan uçkur devri için de, şimdilik bir şey söylemek pek erken.

M. Kuşaklıgil

*

Bu da, artık eskimiş olan son kuşaktan:

SALDAM :

Saatin yarısı geçti
Beni koru Tanrım
Ben Neron'um ünlü
Doktor
Koru beni
Usum gidiyor biliyorum.
Gidiyor... Gidiyor...
Giiiittiiii!...

*

YIR :

Aytıyan Salkı (Gerçek san'attan örnekler)

Korkusuz bir hayat istiyorsanız
Su baskını
Yangın, kaza,
İhtiyarlık, tahsil, çeyiz,
Sigortamızla
Emrinizdeyiz.
Umum Müdürlük Ankara!
Şubeleri
Eskişehir, Adapazarı, Amasya,
Dinar,
İstanbul - Beyoğlu,
İzmir - Alanya!

NOT : Bu eser, gazetelerin ilân sayfalarından alınmıştır. Bizden yana helâl olsun, ayrıca ilân ücreti istemeyiz.

İKİNCİ YENİDEN ÖRNEKLER

San'atçı, boş durmayan kişidir. San'atçı, kendini aşan kişidir. Gü nünde durmamalı. Aşmalı. Otomobili, treni, kale duvarını, ses duvarını, hattâ yer çekiminden kurtulup, ayı, gezegenleri bile aşmalı! Bu sebepten san'atçı otomobile binemez. Binse bile, varacağı yere otomobilden önce gider. Bugün ikinci posta yenilerin yapıtları okurlar tarafından anlaşılmıyorsa bu, san'atçının yirmi yüzyıl ileri gidip, okurların da ona yetişememesi yüzündendir. Yazarken kendini, okurken okuru zorlamasını bilen bu büyük kişileri, yirmi asır sonrasının insanları anlıyabilirlerse bol bol alkışlıyacaklardır.

Tikanın Paryası

Çabuk yaşlanmış akşam
Düdüklü tencere sanıyor kendini
Yırtık merhabalarını kuşanmış gece rüzgârlarını çalıyor
Duvar diplerinin sütü bozuk hergelesi
Hırsızlar girdi kulaklarına
Doğradılar gün görmedik hıyarlarını
Telefon tellerinde sızmış uzun donlu anılarımız
Öncüler saklambaç oynuyor

R. Gecesel

Leğen Denizlerinin Leylâsı

İşte gerçek resim : Her ne kadar ilk bakışta istimlâk yıkıntısını andırıyorsa da gizlilikleri çözüldükten sonra güzelliği belirir: 1 — Dudak, 2 — Azı dişi, 3 — Sağ göz ile burunun bir kısmı, 4 — Sol ayak bileği, 5 — Beyin nahiyesi.

Öykü :

BALIKLAR

Bekliyecekti. Biliyordum. Göğsümün üstü bomboştu. Başım bir saat sarkacı idi. Tüm bulutların karaya çalmasını bekledim. Burnumun tepesine karanlık değince gidip, oltayı çektim. Bir türkü tutturdum. Çakmağımı çıkarıp, dört ucundan tutuşturdum türküyü. İçinde bozuk düzen bir orospu vardı. Yavaş yavaş tüm biçimleri seçmeye başladım. Ayakta duruyor. Soyunuyor. Oturup kalkıyor. Yatıyor. Gene oturup kalkıyor.

— Dur, diye haykırdım. Ne yapmak istiyorsun böyle?

— Bütün gün, dedi soluk soluğa, bütün gün bekledim. Gelmedin.

Saçları karanlıkta çaktı, söndü. Saçlarında mavi bir ışık, hamsileri hatırladım. Hamsiler elimde debelenir dururdu. Avucumun içiyle bir sıvazladım mı, tüm şeytanlar gözüme saldırırdı. Pencerenin önünde durdum. Hamsiler elimden fırlayıp gitti. Dışarısı geceydi. Gece kocamandı. Gecede ay vardı. Açılıp kalan ellerimi tuttu.

— Bak şu gördüğüne yatak derler, dedi hamsi. Şöyle yapınca yatılır.

Yanına uzandım. Avuçlarımı sır tında dolaştırdım. Hiç ses çıkartmadı. Hamsiler, yakalandıkları vakit çırpınırlar. Bir türlü bu dünyaya alıştıramadım. Dünyaya alışmak akıllarından geçmiyor.

— Bir türlü sabah olmuyor, dedi.

Kafam kızdı, aldım elime badana fırçasını, kirlenmesinler diye melekleri kenara çektim, bir güzel badana ettim gözyüzünü, hava ışıyıverdi.

Z. Afyonsal

Sanatçılarla Konuşma

Resim, şiir ve hikâye alanlarında ün yapan Sadullah İrisoy'la bir konuşma:

— San'ata karşı ilginiz ne zaman ve nasıl başladı?

— Her saçmalık yapışta babamdan dayak yediğimi hatırlıyorum ama, ilk dayağa sebep olan san'at hareketimin tarihini hatırlamıyorum.

— Sizce san'at nedir?

— Anlaşılmazlık.

— İlk eserinizi nasıl ve hangi kolda verdiniz?

— İlk eserimi resim kolunda verdim. Doğduğumdan beri gizli kalmış bir san'atçı tarafım vardı. Hiç kimsenin yapmayı akıl etmediği, ya da yapamadığı bir şeyi meydana getirmek en büyük arzumdu. Ömrümü yeniliklere hasrettim. Fakat insanlar, toplu iğneden atom bombasına kadar her şeyi yapmışlar, bana yapacak bir iş kalmamıştı. Canımın sıkıldığı bir gün parkta oturmuş, sigara paketinin arkasına dalgın dalgın çizgiler çekerken bir yandan da nerede iş bulabileceğimi düşünüyordum. İşte bu sırada temiz kılıklı bir bey yanıma sokuldu, eserimin satılık olup olmadığını sordu. Şaşırmıştım. İki yüz lira verdi, aldı. Çizdiğimin ne olduğunu çok düşündüm, bulamadım. Hattâ bir ara peşinden koştum, bunun ne olduğunu söylemesi için yüz lira teklif ettim, söylemedi. İşte o günden bu yana durmadan eser çıkartıyorum.

— Şiirleriniz içinde en beğendiğiniz hangisi?

— Şiirlerimden şu, ya da bunu beğeniyorum diyemem. En beğendiğim mısralar şunlardır:

«Ben hep yıkılıyorum
Bulutlara doğru»

— Nasıl yazarsınız?

— Kalemle.

— Yani yazarken düşünür müsünüz demek istedim.

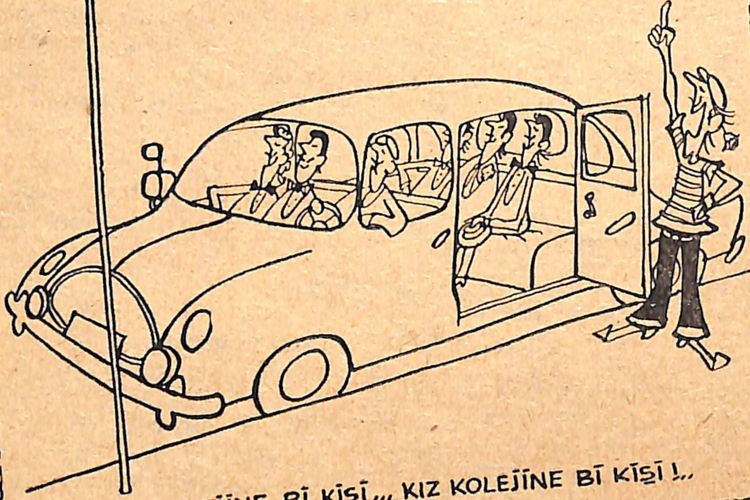
— San'atçı düşünmez, yazar!

— Resimde en çok tablo mu, desen mi yaparsınız?

— Modern resimde san'atçı ne yaptığını kendi de bilmez. Yalnız yapar. Anlayışlar değişiktir. Bir eseri iki kişi tetkik eder de, birisi «araba» der, öteki «kadın». Belki ben de aynı eseri değirmen diye yapmışımdır.

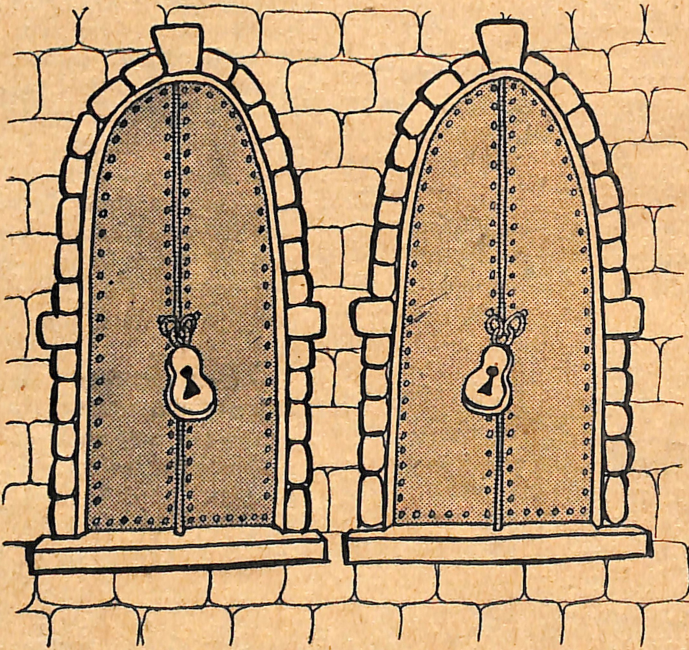
— Haklısınız, teşekkür ederiz.

Kolej Çapkını

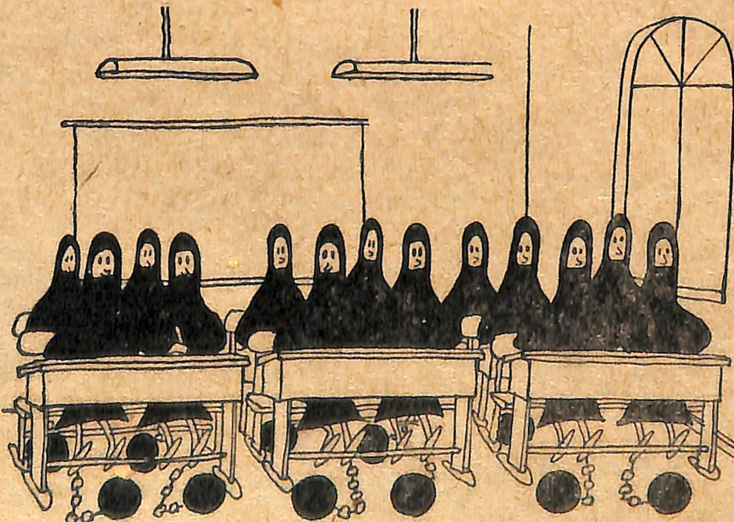

—KIZ KOLEJİNE Bİ KİŞİ... KIZ KOLEJİNE Bİ KİŞİ!..

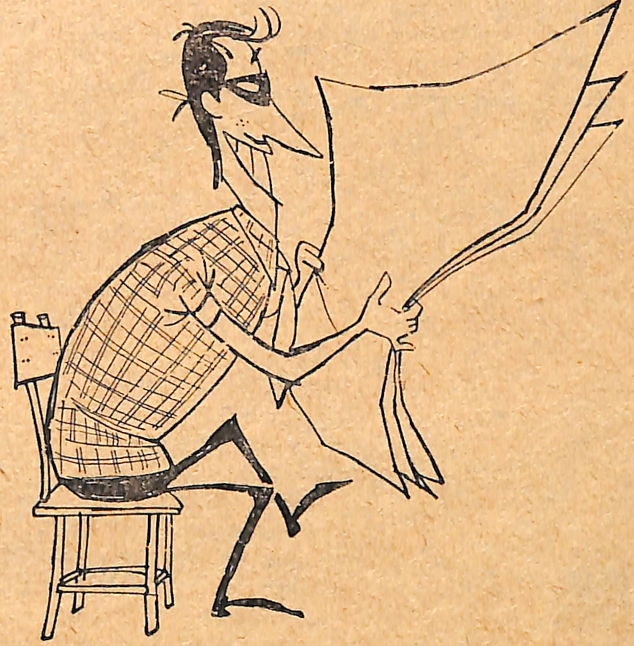
MEKTEP İDARESİ TEDBİRLER ALDI (GAZETELER)

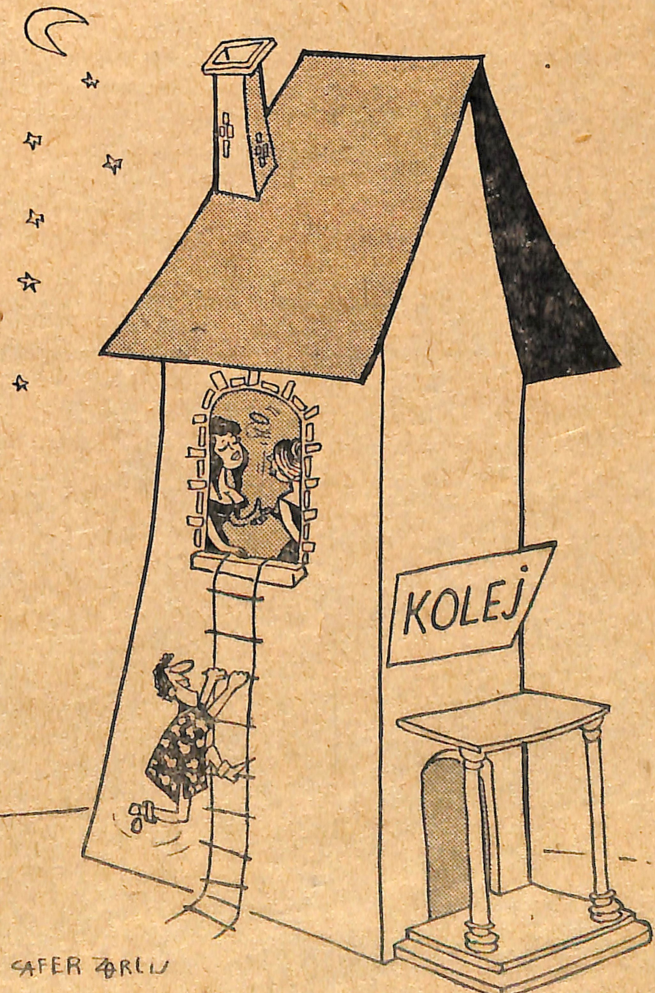
DIŞ TEDBİR

İÇ TEDBİR

ÇAPKIN HIRSIZ — ASIL GİRİLECEK YERİ İHMAL ETMİŞİM...

—YAZI GELİRSE SENİN, TURA GELİRSE BENİM!

ÇİKOLA-TALI AŞK

— Demek nişanlandın ha? dedim.

— Evet, dedi, nişanlandım. Yakında da evleniyorum.

— Peki kızı sana annen mi buldu?

— Ne annesi be sende. Benim gözüm, dilim yok mu. Konuştuk, sonra da anlaştık işte.

Erolun bu açıklamasına bir türlü aklım ermedi. Nasıl ersin ki canım. Onun gibi çekingen, sısırık çocuk kızlarla konuşsun ha. Dünyada inanmam. Bırakın konuşmayı, onlarla gözgöze gelmekten bile ürker. Bu yüzden bir zamanlar onunla az mı alay ederdik. Evet, birçok kere âşık olmuştur. Ona bir diyeceğim yok. Ama bu tek taraflı aşklardan hiç bir kızın haberi olmamıştır. Boynunu kesseniz sevdiği kıza yanaşıp hislerini söyliyemez ki.

Erolu en son İzmire gitmezden önce görmüştüm. O zaman sarışın bir dilbere tutulduğunu iyi hatırlıyorum. Birkaç kere bana: «N'apim? Bana akıl ver» diye adeta yalvarmıştı. Vereceğim aklın ne faydası olur bilmem...

— Yoksa, dedim, nişanlın o sarışın kız mı?

— O kız ya... dedi. Çok ta iyi anlaşıyoruz.

— Peki sen kıza bir türlü açılamıyordu. Nasıl oldu bu iş?

— Valla nasıl olduğunu ben de taa sonunda anlıyabildim. Kızı günlerce takip ettim. Bir konuşabilsem, annemi hemen evlerine göndereceğim. Ama nerde bende o cesaret. Kıza yaklaşır yaklaşmaz söyliyeceğimi unutuyorum. Dilim dizim tutuluyor. Birkaç kere kendimi denedim. Baktım beceremiyeceğim. Sonunda bu aşktan vazgeçmeğe karar verdim...

Bir gün, kafam karmakarışık, eve geldim. «Sana mektup var» dediler. Baktım mektup her zamanki mektuplardan değil. Tatlı pembe rengi ve bayıltıcı kokusu var. Açtım ki ne göreyim. Aylardır peşinden koştuğum kızdan değil mi. Heyecandan kalbim duracak. Aman neler yazıyor. Gözlerime inanamıyorum. İsmi Jale'ymiş. Bana eskiden beri bir ilgi duyarmış. Adımı, adresimi, işimi, her şeyimi sorup sorup öğrenmiş. Mektupta ağabeyisinin çok mutaassıp olduğunu söylüyor: «Abim bir aya kadar askere gidecek» diyor. «ondan sonra sık sık buluşur konuşuruz. Şimdilik sadece mektuplaşalım. Yolda biribirimizi tanımamazlıktan gelmemiz lâzım...» Altta adres. Yanında da: Not» diyor, «Salı günü benim doğum günüm. Beraber olmayı çok isterdim.»

Artık ben sevinçten uçuyorum. Mektubu tekrar tekrar okudum. Sonra da gömleğimin sol cebine, tam kalbimin üstüne sakladım. Hemen aldım kalemi elime. Sayfa sayfa renkli kâğıtları başladım karalamaya. Yazıyorum ama ne mektup yazıyorum. Zaten aylardanberi doluyum; bir türlü içimi boşaltamıyorum. İşte tam sırası. Yazdım da yazdım. Kâğıdım bol olsa akşama kadar durmıyacağım... Kalemi bırakırken düşündüm: Salı günü doğum yıldönümüymüş. Mektupta öyle söylüyor. Bir hediye alıp yollamalı ama ne almalı... Sonra aklıma geldi: Lüks bir pastaneye büyük bir kutu çikolata yaptırdım. Kutunun içine dört mısralık bir şiir ve büyük büyük lâflar... Hemen adresine postaladım.

Mektubumun cevabı salıdan sonra geldi. E tabi, Doğum günü hazırlıkları, bir sürü iş. Daha önce yazamazdı. Açtım. Satırları okumuyorum, şanki içiyorum. Başta biraz aşkımızdan bahsediyor. Sonra çikolata için teşekkürlere başlıyor. Başlıyor ama bir türlü bitirmiyor. Sonuna kadar «çikolata... çikolata.» Bir kızın bu kadar nazik olacağını aklıma getirmezdim. Aşağıda da: «Ben çikolataya bayılırım» diyor. «Bana gönderdiğin çok nefisti. Lütfen aldığın yerin ismini yazar mısın

Mektubun daha altında da: «Yolda karşılaşırsak aman biribirimizle hiç ilgilenmiyelim. Ağabeyimden çok korkuyorum» diyor.

Yolda sık sık karşılaşıyoruz ama hiç ağzımı açmıyorum. Yüzüne bakıp bakıp gülümsüyorum, o kadar...

Artık ben onun çikolata sevdiğini anladım ya. Kilolarla çikolatayı kutulayıp kutulayıp adresine postalıyorum. Hemencecik cevap geliyor. Mektup, teşekkür ve çikolatanın lezzeti hakkında sayfa sayfa açıklamalarla dolu. Bu beni tekrar harekete geçiriyor. Artık mektuplarımızın konusunu çikolata teşkil ediyor. Çikolataya bayılıyor canım. Çok ta samimi kız. Hiç bir mektupta «yeter, gönderme» demiyor. Tabii ben buna daha çok seviniyorum. Onu memnun etmek fırsatını kaçırırmıyım. O kadar çok alıyorum ki. Biraz daha devam etsem korkuyorum memlekette yeni bir çikolata buhranı başgösterecek...

Günler geçtikçe Jale'yle samimiyetimiz artıyor. Karşı karşıya geçip konuşamıyoruz ama, kalplerimiz, kalemlerimiz konuşuyor. Sonraki mektuplarında: «Bana çikolata gönder» diyecek kadar içli dışlı olduk. Kızların samimisine de biterim vallahi. Yapmacık hareketlerden hiç mi hiç hoşlanmam. Jale benden çikolata istemiyor mu, sevincimden uçuyorum. Hemen soluğu pastanede, sonra da postanede alıyorum. Bu aşk beni öyle sardı ki. Çikolataya verdiğim paralar umurumda değil.

Bir gün aklıma geldi, hesapladım. Biz Jale'yle mektuplazalı bir ayı çoktaan geçmiş. Ağabeysinin askere gitmesinden hâlâ bir haber yok. Çikolata diyor başka bir şey demiyor...

İki üç gün sonra, tenha bir yoldan geçerken yanaşıverdim. Samimiyiz ya. Hiç çekinmeden:

«— Biz ne zaman konuşacağız... söylesenize... dedim.

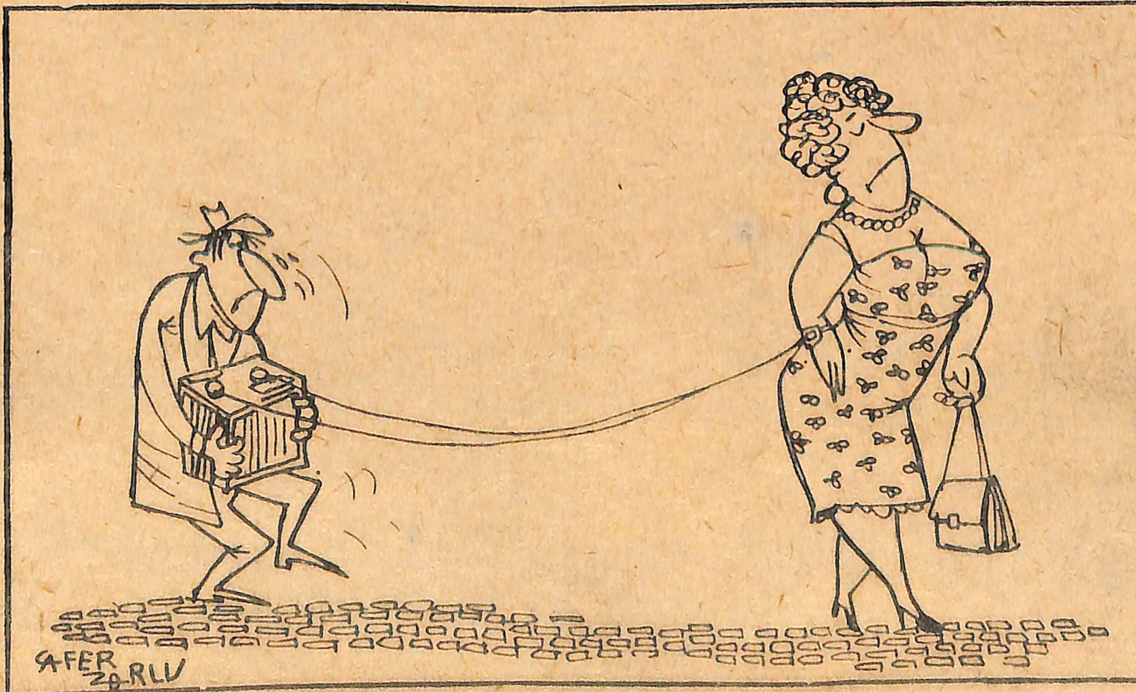
Bir an duraksladı:

«— Bunu size sormalı, dedi. Konuşmak yeni mi aklınıza geldi.

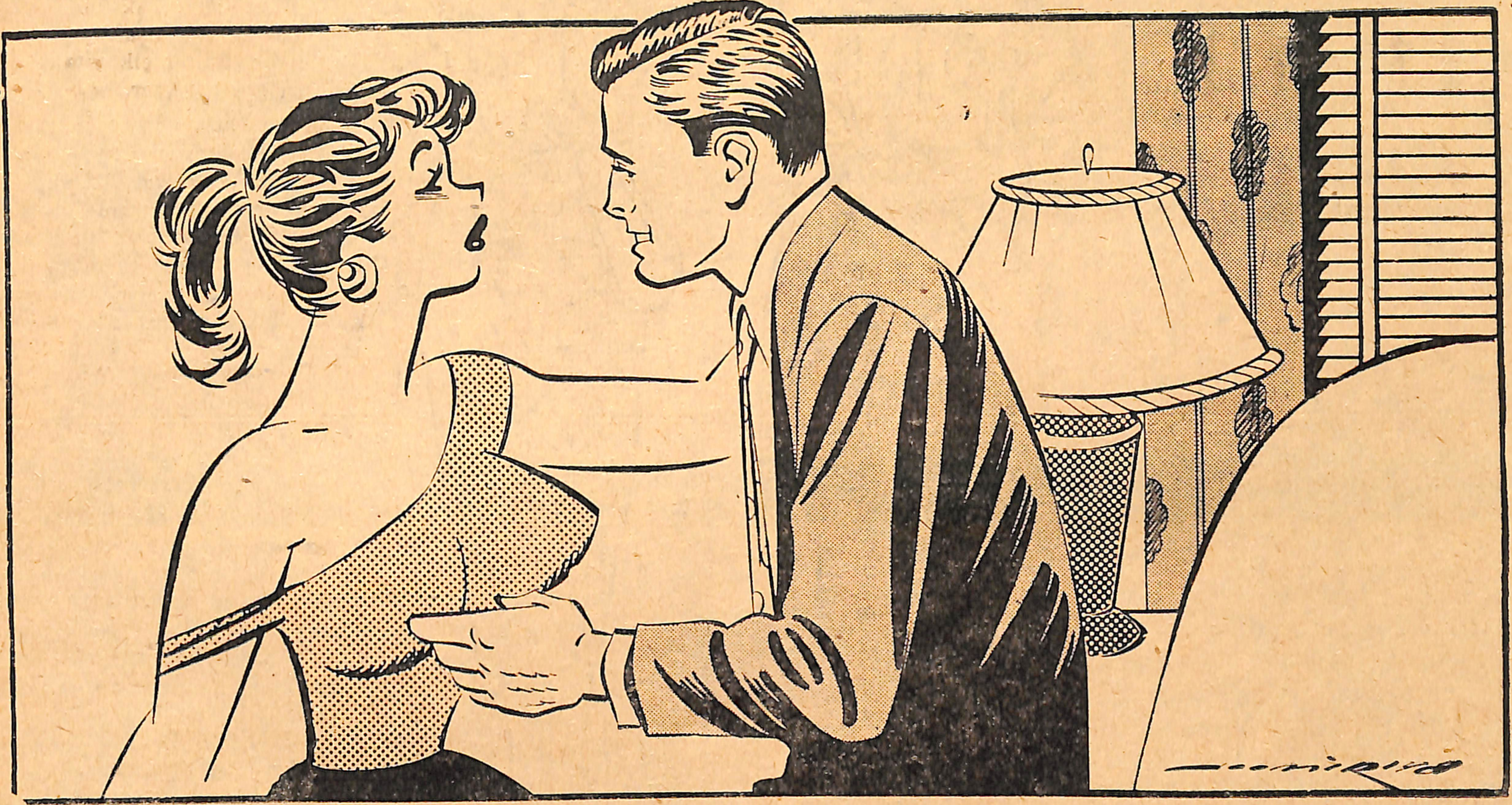
— Aman Jaleciğim... derken

— Onu nerden çıkardınız. Benim adım Jale değil ki... demez mi.

Akümülâtörle işleyen kol saati icat edildi. (Gazeteler)

YAZISIZ

— Seni öpersem mi kızarsın, öpmezsem mi?...
— Nasıl öpüyorsun, bilmiyorum ki..

Yüzüne bön bön baktım:

«— Nedir peki? dedim.

«— Nesrin... diye cevap verdi...

Burada Erolun sözünü kestim:

— Demek mektuplarında takma ad kullanmış, dedim.

Uzun bir kahkaha attı:

— Yook canım, dedi. Bana hiç mektup yazmamış. İsmimi falan da bildiği yok. Her şeyi konuştuk. Sonra da birkaç kere buluşup gezdik. İyice anlaşıyoruz. Bu arada bana «Jale» imzasıyla çikolata sipariş mektupları gelmeğe devam etti. Cevap yazmıyorum, yine mektup geliyor. Bir gün iyice öfkelendim. Jalenin adresine küfür dolu bir mektup donattım...

İki gün sonra bizim Özer'le Şahin beni yolda yakaladılar:

«— Hem çikolatamızı kesersin, hem de küfredersin değil mi?...

Diye önce bir çıkıştılar. Sonra da bastılar kahkahayı. Gülmekten yerlere yıkılıyorlar. Meğer Jale imzasıyla uydurma mektupları bana hep o köpoğluları yazmışlar.

Ama yedikleri çikolatalar yine helâl olsun. Yoksa ben bu pısırıklılığımla hiç Nesrine sokulup ta söz söyliyebilir miydim...

Sümer SÜMER

İhtiyatlı zevce!

— Karın senin sözünü dinler mi Hulûsiciğim?

— Elbet dinler azizim; «Sen bana boş ver bildiğin gibi yap» derim, o da aynen öyle yapar!

Mükemmel erkek = Karımın ilk kocası!

★

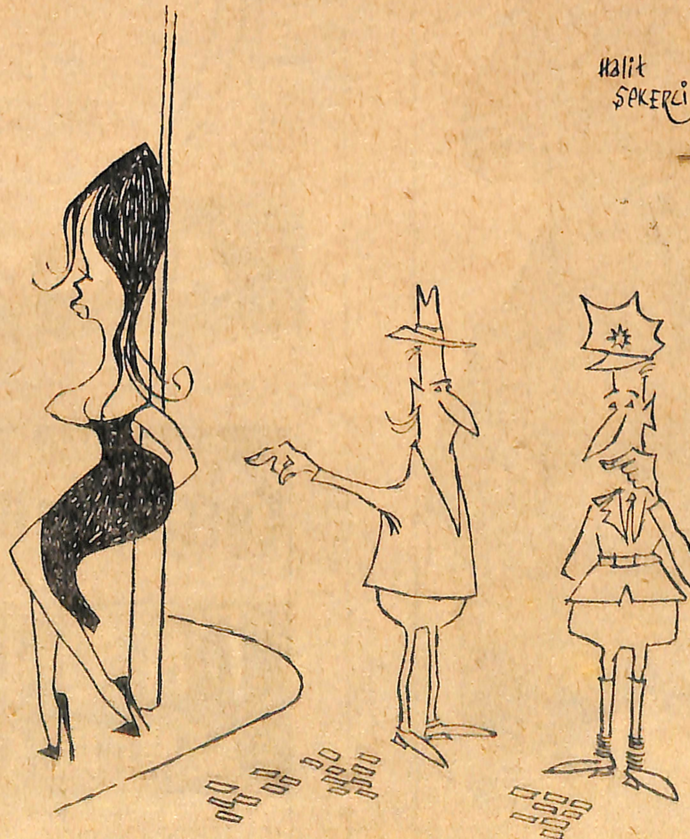
Akıl mideye benzer: İçine ne koyduğunuz değil, neleri hazmedebildiğiniz mühimdir!

A. J. Nock

★

Bir adam bir hata yapsa diğer adamlar «Ne aptal adam!» der. Halbuki bir kadın bir hata yapsa ayni adamlar «Şu kadınlar ne aptal!» derler...

H. C. L. Jackson

Açıkta mal satanlardan şikâyet ediliyor. (Gazeteler)

İhtiyarlık!

Bir toplantıda dostlarından biri, ünlü Fransız edibi Paul Bourget'ye:

— İnsan ihtiyarladığının farkına nasıl varır? diye sordu.

Edip, bir an düşündükten sonra cevap verdi:

— Ne kırlaşan saçlar, ne de gevşeyen adaleler ihtiyarlık ifade etmezler. Bir gün saçları boyalı, cildi kırışmış bir bayan gelip de titrek bir sesle: «Nasıl olur da beni tanımazsınız? Hatırlamaya çalışın... Hani bir zamanlar sizinle dansetmiştik...» derse, işte o zaman insan ihtiyarladığının farkına varır!

Musiki!

Genç kadın, son derece musiki meraklısı idi. Konserleri kaçırmaz, ayrıca kendinin de piyano çaldığını zannederdi. O gün yine piyanosunun başına geçmiş, romantik jestlerle tuşları yoklarken kocasına döndü ve:

— Sevgilim! dedi. Niçin bilmem piyanonun önüne oturup çalmağa başlayınca, bütün benliğimi bir melankoli havası sarıyor!

Kocası bezgin bir tavırla:

— Benim de öyle karıcığım, dedi, benim de öyle!

Ne arıyormuş?

Karısı, İhsan beye hiddetle çıkıştı:

— Gittikçe çekilmez bir hal alıyorsun! «Bizim» demeğe ağzın varmıyor mu? Aaa!... Beni dinlemiyorsun! Ne arıyorsun?

— Külotlarımızı sevgilim, külotlarımızı!

Haftanın Şakaları

Nerede oturuyor?

İçmesini çok seven ünlü Bariton F., çok sarhoş olduğu bir akşam, bütün aramalarına rağmen evini bulamamıştı. Etraftan yardım ararken, bir bekçi ile karşılaştı. Bekçiye:

— Affedersiniz, dedi, ünlü Bariton F. nin nerede oturduğunu biliyor musunuz?

Bekçi şaşırdı:

— Ünlü Bariton F. sizsiniz efendim. Evet, evet ta kendisisiniz!... deyince, bay F. kızdı:

— Canım uzatmaya ne lüzum var? Ben size kim olduğunu değil, nerede oturduğunu soruyorum!

Utanmak!

Mahkeme reisi, suçluya hiddetle sordu:

— Bu kaçıncı gelişin böyle?... Durmadan hâkim karşısına çıkmaktan utanmıyor musun?

— Nasıl utanmam hâkim bey? Ben utanmaya utanıyorum ama, polisler beni yakalayıp ikide bir huzurunuza getirmekten bir türlü utanmıyorlar!

Vakit geçmiş!

Sevdiği kız tarafından aşkı reddedilen Nuri, intihara karar verdi! Oteldeki odasına kapanıp, tabancasını şakağına dayadı. O sırada kapının üzerinde, «Akşam saat ondan sonra gürültü edilmemesi rica olunur» yazılı bir tabelâ gözüne ilişti. Zavallı Nuri tabancayı yatağının altına koydu, mahzun bir sesle:

— Bizde şans nerde?... Ölmek için bile vakit geçmiş işte! diye mırıldandı.

Ticaret!

İki eski arkadaş oldukları halde uzun zamandır görüşemiyen Hasan'la Necati, yolda karşılaşır karşılaşmaz birbirlerini hemen soru yağmuruna tuttular. Hasan:

— Nasılsın birader, dedi ne yapıyorsun, ne ile vakit geçiriyorsun?

— Hiç sorma... İşler fena gidiyor! Ticaret yapıyorum ama...

— Güzel! Ne satıyorsun?

— Mobilya!

— Çok satabiliyor musun bari?

— Yok canım, şimdilik evdekileri sattım!

YAZISIZ

SÜMERBANK

Memleketimizin en büyük sanayi teşekkülü

Sümerbank

Bankacılık hizmetlerile de emrinizdedir.

İNAP HULUSİ İSTANBUL

1959 da

1.250.000 liralık

EV, ARSA, GELİR, TAHSİL ve PARA İKRAMİYELERİ

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

Siz de evinizde kendi kendinize

Correspondence Institute

METODUYLA

İNGİLİZCE

ALMANCA — FRANSIZCA

Dillerinden birini en mükemmel bir şekilde öğrenebilirsiniz.

Ücretsiz izahlı broşürümüzü isteyiniz. ADRES: Correspondence Institute İstiklâl Cad 213 Beyoğlu · İstanbul

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ev yemeği

Çalışan kadınlar ve onların kocalarının hâli malûmdur. Bir akşam, büronun dağılma saatinde bunlardan biri arkadaşına şöyle diyordu:

— Şekerim, bu akşam çok acele olarak eve dönmek istiyorum, zira evde pişmiş yemek başka oluyor doğrusu!...

İkinci kadın tasdik etti:

— Haklısın canikom, yalnız ben son günlerde, kocamın akşamları sinemaya gitmekte olduğundan şüpheleniyorum. Zira geçen akşamki pasta hiç de evde yapılmışa benzemiyordu, buz gibi şekerciden alınmıştı...

Fırsat

Hâkim suçluya sordu:

— Mücevhercinin vitrinindeki inci gerdanlığı niçin çaldınız bakalım?

Hırsız anlattı:

— Hâkim bey bu gerdanlık vitrinin tam ortasına konulmuş ve üzerine de şöyle yazılmıştı: «Bu fırsatı kaçırmayınız» ben sadece bu tavsiyeyi yerine getirdim!

Avukat

Küçük çocuk ders kitabından başını kaldırıp babasına sordu:

— Avukat diye kime derler babacığım?

Babası izah etti:

— Avukat; iki kişiyi dövüşe teşvik eden, sonra onlar dövüşürken elbiselerini alıp kaçan kimsedir yavrum.

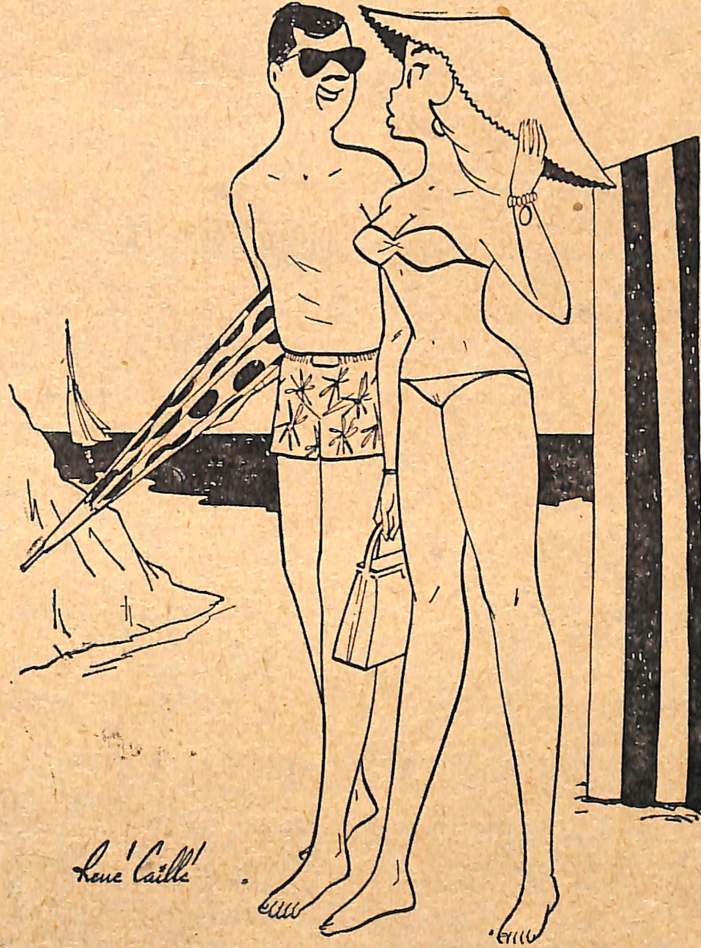
Gargara!

Doktor hastasının bademciklerini muayene ettikten sonra sordu:

— Size tavsiye etmiş olduğum gibi tuzlu su ile gargara yaptınız mı?

Hasta:

— Elbette diye cevap verdi, geçen gün yüzerken az daha boğuluyordum ve bir hayli deniz suyu yuttum!

— Ne kadar zayıflamışsın, avucum dolmuyor!

Allah her yerde hazır bulunamaz; onun için anneleri yaratmıştır.
Yahudi Atasözü

★

Düşünce daraldıkça imkânlar genişler.
Ted Cook

★

Hiç kimse komşusuz yaşıyacak kadar zengin değildir.
Danimarka Atasözü

★

İyi komşulara sahip olmak istiyorsanız, bahçe duvarlarınız sağlam olsun!
Robert Lee Frost

★

Nezaket, düşünceleriniz arasından seçme san'atıdır.
Mme. de Stael

Konuşma vakti!

Bir senatör adayı, seçmenlerine bir seçim konuşması yapacaktı. Toplantı mahalline vaktinde yetişmek için acele giderken genç bir adam yolunu kesti ve:

— Sör dedi, bu son politik vaziyetler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Politikacı öfkeyle cevap verdi:

— Beni meşgul etmeyin lütfen, bir konuşma yapmak zorundayım. Düşünecek vaktim yok!

Kötü eser!

Meşhur ressam Whistler, devrin büyüklerinden birinin portresini yapıyordu. Resim üzerinde uzunca zaman çalıştı ve bitirdiği zaman portrenin sahibine:

— Nasıl? diye sordu. Beğendiniz mi?

Çok bed bir adam olan muhatabı:

— Maalesef Mr. Whistler dedi. Her halde bunun kötü bir sanat eseri olduğunu itiraf etmelisiniz!

Whistler monokl'unu takıp uzun uzun resmi ve sahibini süzdükten sonra:

— Evet dedi. Ama siz de çok kötü bir tabiat eseri olduğunuzu kabul etmek zorundasınız sanırım!

Yanlışlık!

Voltaire'e bir gün pek az tanıdığı bir kimse hakkındaki fikrini sordular:

— Çok kibar ve malûmatlı bir şahıs doğrusu dedi.

O zaman muhatabı:

— Halbuki dedi, o sizin için, «alçak köpeğin biridir» diyor...

Voltaire gülümsedi:

— Mümkündür, ikimiz de yanılmış olabiliriz!

— Biraz yaklaşınız...

— Biraz daha...

— Tamam!..

(Müzehher hiddetle kapıyı açar. Şemsi Efendinin elinde cüzdan, Gündüz'ün elinde binlik vardır. Müzehher bir adım içeri girer. Kaşları çatılmış, kolunu şiddetle odadan dışarı uzatarak sert bir sesle Gündüz'e haykırır.)

Müzehher — Çık dışarı!...

(Gündüz, hiçbir şey söylemeğe cesaret edemeden bakar, yutkunur. Müzehherin uzanmış kolu ve sert parmağı dışarısını göstermektedir. Gündüz odadan salona bir adım atınca, Ezhar, aynen Müzehheri taklit ederek Gündüz'e dışarısını gösterir.)

Ezhar — Şık dışariii!

— PERDE —

ÜÇÜNCÜ PERDE

Sahne: Yalının bahçesi. Sağda, yalının yan cephesi. İkinci katta bahçeye bakan balkon. Altta, ahçı, hizmetçi odası ve mutfağa açılan kapı. Solda, üstü parmaklıklı alçak bir duvarla ayrılan Gündüzün yalı bahçesi.)

BİRİNCİ MECLİS

Fatma — Ali Şarlok — Sonra, Dursun

Ali — Masayı şöyle kurarız... Hem denize karşı, hem mutfağa yakın...

Fatma — Evet, gidip gelmek kolay olur bize de...

Ali — Çoktan beri mi buradasın?...

Fatma — (Elinin bir parmağını kapayıp uzatır) Tam dört yıl oldu... İbrahimin hatırı olmasa bir gün durmazdım ya... İbrahimi tanır mısın bilmem?... Dostum... Çinakop İbrahim... Bu kıyıda çalıştığı için birbirimize yakın oluyoruz... Yoksa...

(Kapıdan içeri girerler. Gündüz parmaklıktan bakar, çekilir. Tekrar Fatma ile Ali uzun bir yemek masasını uçlarından tutup bahçeye çıkarırlar.)

Ali — Nasıl bari?... Paşanın eli açık mıdır?...

Fatma — Eli açık olmuş ne çıkar? Avucunda bir şey olmadıktan sonra...

Ali — Sahi mi kız?... Paşa babada metelik nanay ha?...

Fatma — Öyle... Yoksa iyi adamdır... Her ay, beni mutlak karşısına çağırırdı: Fatmaaa... Eh, ne yaparsın, koskoca paşa... Buyur der, el pençe dururdum... Tatlı tatlı gülümseyerek sorar: Kız, senin aylığın kaç lira?... Kırk lira paşam!... Kaşlarını çatar, sesini dikleştirir: Olmaaaz, der... Bu zamanda kırk lira... Haksızlık, insafsızlık!... Senin maaşını altmış lira yaptım Fatma!...

Ali — Alâââ... Birden yirmi lira zam... Kimse vermez!

Fatma — (Bir kahkaha ile Ali'nin omuzuna vurur) İlâhi çok yaşa... Ayol zam var ama, aylık yok ki... Bizim Paşa sade zam yapardı... Ama, para yüzü gören yoktu!

Ali — Yaaa... Demek Mısırlı Paşanın çok faydası dokundu?...

Fatma — (Bir yandan masanın örtüsünü yayarak) Fayda da söz mü?... Herif, bu yalı için hacı baba değil, hacıağa oldu be...

Ali — (Fatmanın omuzuna elini koyarak) Demek böyle kapı yoldaşım?... Ezhar Paşa, hepinizi kurtardı...

Fatma — Yalnız hepimizi mi?.. Yalıyı, fırını, elmasları, gümüşleri de... Her şey rehindeydi... Herif yaktı abayı bizim küçük hanıma...

(Leylâ hanım yalının balkonundan görünür.)

İKİNCİ MECLİS

Evvelkiler — Leylâ

Leylâ — Fatma...

Fatma — Hanımefendiciğim!...

Leylâ — Aman kızım, yârenliğin sırası değil... Bak, ortalık kararıyor, hâlâ meydanda bir şey yok... Daha sofrayı bile kurmamışsınız...

Fatma — Siz merak etmeyiniz hanımefendiciğim... Şimdi, şimdi..

Leylâ — Şimdi ama, misafirler de şimdi gelirler... Tabakları, çatalları, bıçakları koy... Biraz çiçek... Çırçıplak olmaz masanın üstü... Sizin adınız ne idi?... Evet, sizin...

Ali — Ali... Ali Şarlok...

Leylâ — Sade Ali yeter... Sen biraz gül filân topla... Haydi, lâkırdıyı sonra edersiniz...

Ali — Başüstüne efendim...

(Fatma koşarak içeriye gider, Ali yalının arka köşesinden kaybolur.)

ÜÇÜNCÜ MECLİS

Müzehher — Gündüz

(Müzehher, yalının arka köşesinden bahçeye gelir. Dalgın, düşüncelidir. Durur, sol eli çenesinde, denize dalar. Ortalık perde perde kararmaktadır. Bu aralık, komşu duvarın parmaklıkları arasından Gündüz'ün başı görülür. Bir müddet o da Müzehher'e bakar. Müzehher görmez.)

Müzehher — (Birden Güdüzle gözgöze gelir) A... (Hafif sıçrar).

Gündüz — Yaaa?... Demek beni görünce artık şaşıyor, ürküyor, beklenmedik bir hayal ile karşılaşmış gibi titriyorsun?... De mek ben senin için bir hırsız gölgesi, bir hortlak, bir cadı öyle mi?... Öyle mi Müzehher?...

(Müzehher, eli alnında, gözleri kapalı, sendeliyerek susar.)

Gündüz — Eveeet... Materyalistlerin hakkı var: Her şey, her şey, her şey iktisadî... Şan, şeref, aşk, sadakat, her şey!... İşte, işte eski çağların rüyasını sayıklayan senin güzel kalbini bile altın dişli, altın gözlüklü bir Mısır fellâhı fethetti!...

Müzehher — (Birdenbire isyanla parmaklığa yürür) Hayır!... O fethetmedi!... Sen... Evet sen Gündüz bey... Sen içinde bulunduğun kaleyi düşmana teslim ettin!... Hem de nasıl?... Söylemeğe hacet yok... Buna teslim bile denmez!... Ama ben, belki de mânasız bir rikkatle teslim diyorum... Sattın demiyorum, bak!

Gündüz — (Acı bir kahkaha atar) Geçenlerde okumuştum, bir Acem şairi: «Atılan taşlar, sığ suları bulandırır» diyor. Hani senin ruhunun derinliği?... Sen bu kadar sığ insan mısın Müzehher?... Haksız servetlerden intikam almak, suç değil, vazifedir!... Hele bu servet hırsız elinde maymuncuk gibi, bir gönül kapısını açarak seni benden çalmak için kullanılırsa!... Düşün: Kanunlarımızda cezayi nakdî yok mu?... Sokağı kirletenden, Hileli mal satandan, hay siyete, şerefe tecavüz edenden vurguncudan, soyguncudan para cezası almıyorlar mı?... Mahkemeler sözle, yaziyle insan gururunu, insan vekarını inciten suçluları tazminat vermeğe mahkûm etmiyor mu?... Ben ne yaptım Müzehher?... Benim kabahatim, benim günahım ne?... Anahtar deliğinden seyreden, seni benim elimden almağa çalışan bu şehvet çapulcusunu kolundan tutup karakola sürükleseydim?... Cürmü meşhuda mı verdirseydim?... Seni, kendimi, isimlerimizle, resimlerimizle gazete sütunlarına mı atsaydım?... Yoksa âcizlerin, miskinlerin tesellisi olan sünepe bir hisle af mı etseydim?... Hele o Şemsi Efendi!... Hele o edebiyatımızın Karacaahmedi!... O mezar taşı!... O ahlâksız bunak!... Oturacak, sana para hatırı için, yaşmak ferace devri üslûbuyla aşk mektubu yazacak... Şaşıyorum: Nasıl oldu da, dolar gibi, sterlin gibi, altın gibi, aşk da hâlâ borsaya düşmedi!... Şu cemiyete bak, şu cemiyete!... Namus mefhumunu ne hale koymuşlar!... Sen bile...

Müzehher — Gündüz... Gündüzcüğüm...

Gündüz — Bu gece... Biliyorum, senin doğum günün... Yirmi bir yaşına basıyorsun, değil mi?... Ezhar Paşa kimbilir hangi kuyumcunun mücevherlerini senin ayaklarına dökecek... Ben onunla servet nümayişine girişemem elbet... Benim, pamuk tarlalarında can veren yalınayak esirlerim yok!... Ama, sana... Acaba kendimce kıymetli sandığım bir şeyi versem... Müzehher!... Söyliyemiyeceğim daha fazla... Elini... Elini uzat... Başıma attığın halkayı tekrar parmağına takacağım!

(Müzehher elini uzatır, Gündüz nişan yüzüğünü takar.)

Müzehher — (Gündüzün saçlarını okşar) Ya senin yüzüğün?...

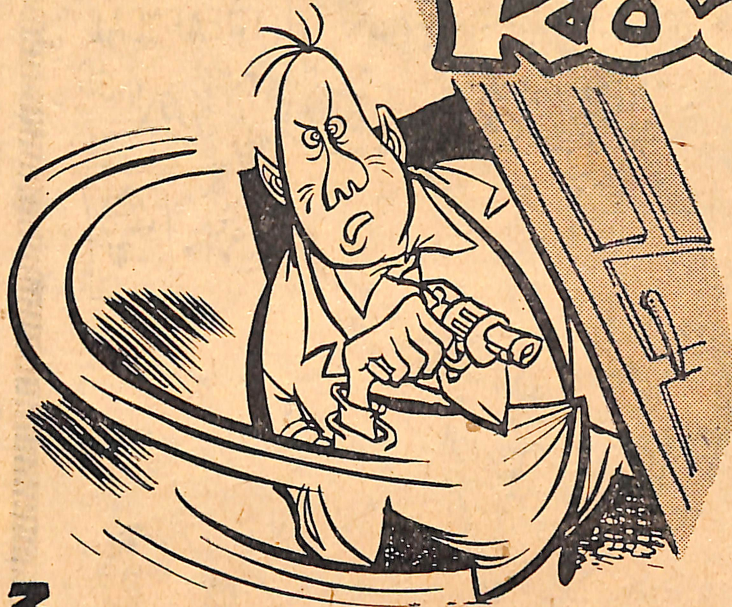
Gündüz — (Sol elini uzatır) Ben zati çıkarmamıştım ki yavrum...

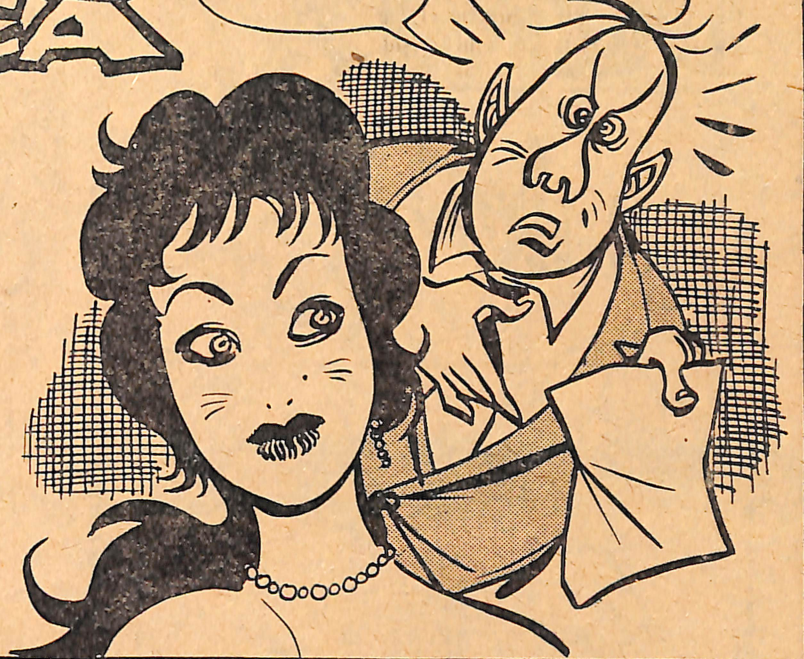
(Devamı var)

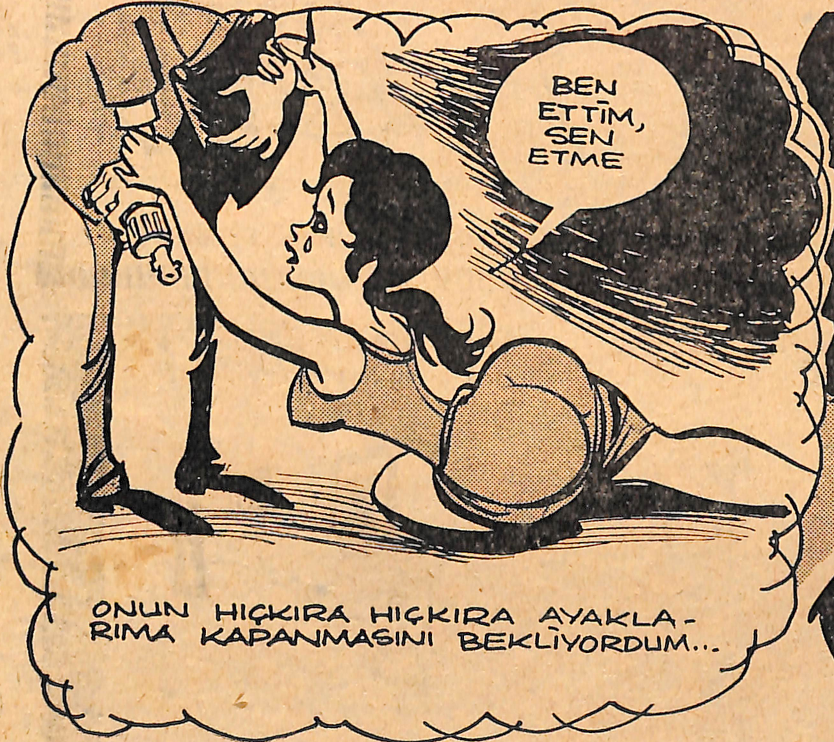
ANKARA'da
BEDAVA ARSA
Memleketimizde ilk defa şirketimiz tarafından tatbikine geçilen, ANKARA'da ÇANKAYA'nın hemen arkasında ve ORTA-DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ civarındaki topraklarımızı kıymetlendirmek düşüncesi ile
SADECE REKLÂM İÇİN AYIRDIĞIMIZ BEDAVA ARSALARIMIZDAN
siz de 300 M2 (bir evlik) arsaya sahip olmak isterseniz bu kuponu kesip göndermeniz kâfidir.
Adres : Posta kutusu No. 20 Anafartalar - Ankara
Gönderenin Adresi : ....
NOT :
1 — Şirketimize müracaat fazla olduğundan kuponlar kuraya tâbi tutulacaktır.
2 — Müracaat eden herkese müsbet veya menfi mutlaka cevap verileceğinden cevaplarını bir an evvel almak istiyenlerin adresleri yazılı pulu ve yapıştırılmış birer zarf göndermeleri bilhassa rica olunur.

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ — Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP — Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI
Adres : Klotfarer Cad. No. 8 - 10 Belediye - İstanbul

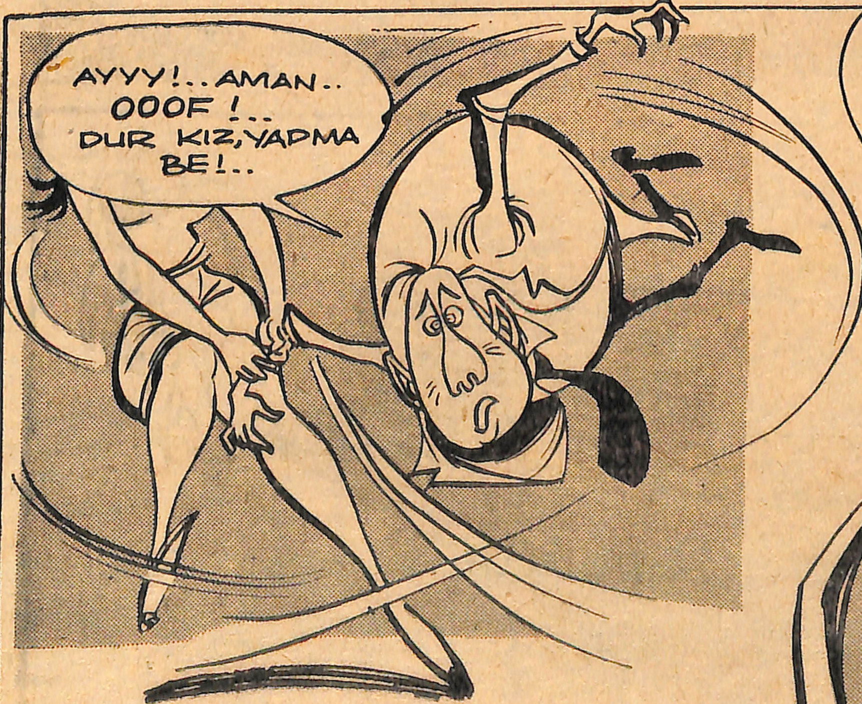
NAMUSLU KOCA

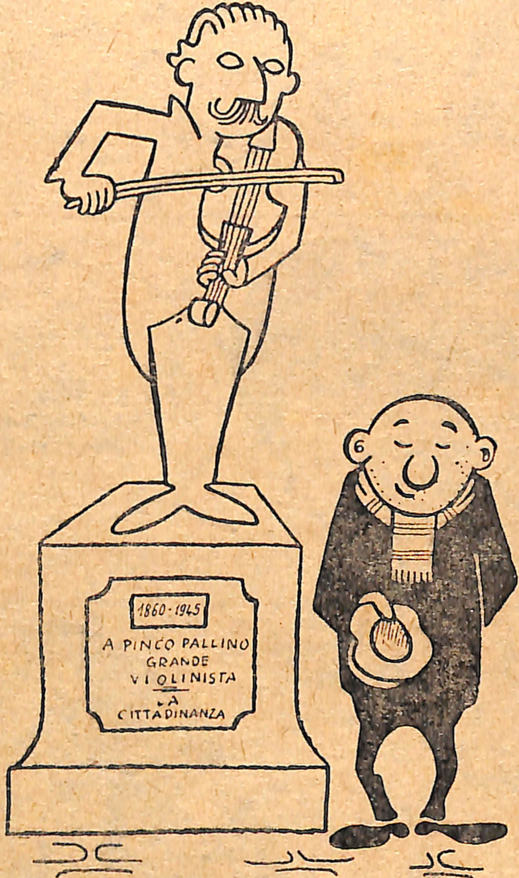

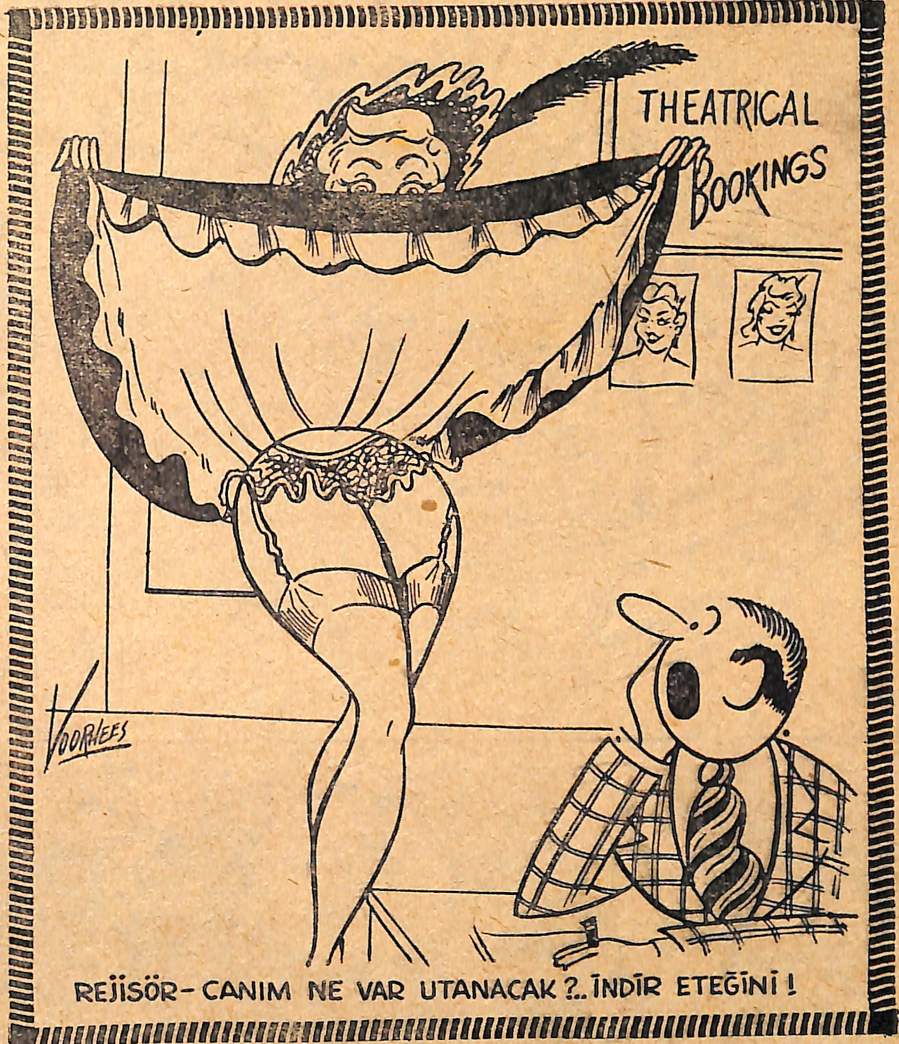

DEVAMI VAR

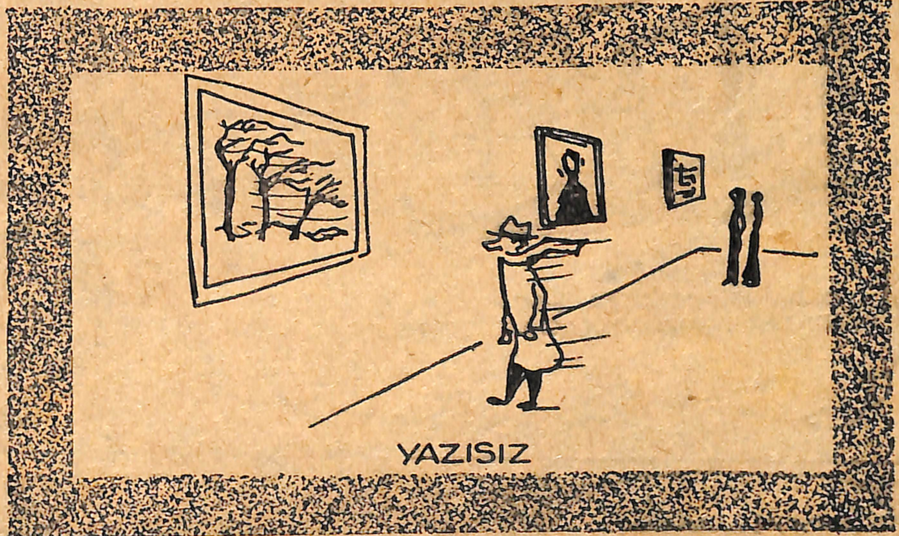
DÜNYA Karikatürleri

YAZISIZ

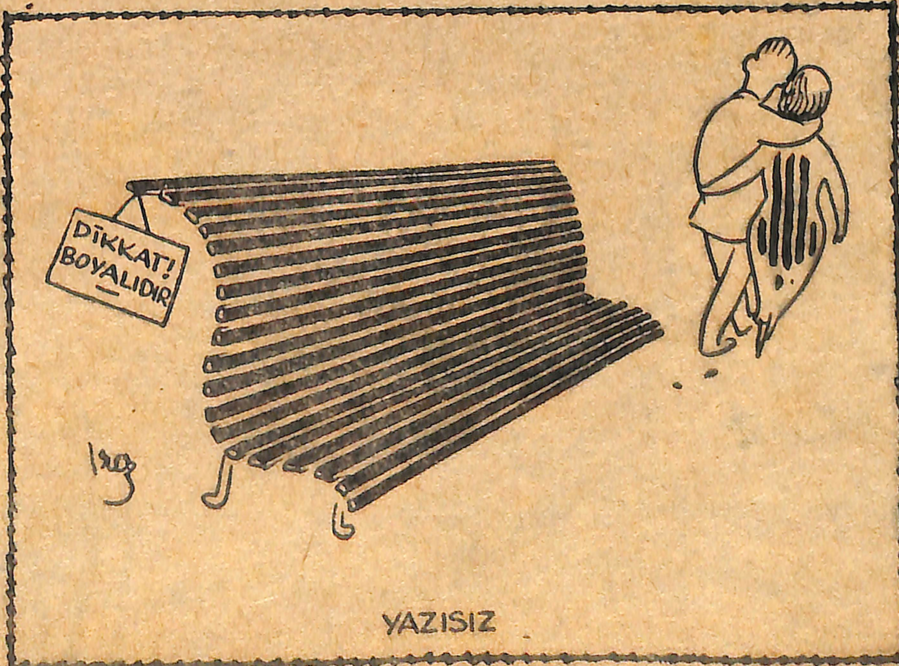
REJİSÖR – CANIM NE VAR UTANACAK ?.. İNDİR ETEĞİNİ !

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAPI ve KREDİ BANKASI

SİZE DE BİR YUVA!

1959'da

40 APARTMAN DAİRESİ

ve

1,5 MİLYON LİRA

çeşitli para ikramiyeleri

tamamı

3.000.000 LİRA

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

Patron — Maaşınıza ayda iki bin lira zammetmek istiyorum... Ne olur, kabul ediniz!..